

ΕΡΓΟΓΡΑΦΙΑ

ΙΩΑΝΝΗ Γ. ΖΙΓΔΗ

τ. Υπουργού
Προέδρου Ε.Δ.Η.Κ.

I ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΖΙΓΔΗΣ

Βιογραφικό Σημείωμα

1.- Γεννήθηκε στη Λινδο της Ρόδου, στις 21 Ιουλίου 1913.

Στη Ρόδο συμπλήρωσε τις εγκύκλιες σπουδές του. Τις πανεπιστημιακές (Οικονομικές και Πολιτικές επιστήμες κ.λπ.) ολοκλήρωσε στην Αθήνα (Α.Σ.Ο.Ε.Ε.), Γενεύη, Λοζάννη και Λονδίνο. Στα 1939 ανακηρύχθηκε Διδάκτορας της Φιλοσοφίας του κλάδου της Οικονομικής (Ph.D. Econ.) από τη London School of Economics and Political Science του Λονδίνου.

Κάτοχος της Αγγλικής, Γαλλικής και Ιταλικής γλώσσας.

2.- Από μαθητής πήρε ενεργό μέρος στον αγώνα για την απελευθέρωση της Δωδεκανήσου. Μετά την έναρξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, επέστρεψε από το Λονδίνο στην Ελλάδα και μετά την 28η Οκτωβρίου 1940, πρωτοστάτησε στο σχηματισμό του "Συντάγματος Δωδεκανησίων Εθελοντών", στο οποίο κατατάχθηκε ως απλός στρατιώτης. Υπηρέτησε στο Μακεδονικό Μέτωπο και στην Κρήτη - την τελευταία περίοδο ως σύνδεσμος με τις Βρετανικές Δυνάμεις. Ευθύς μετά, διέφυγε στην Αίγυπτο (1941), όπου κατατάχθηκε για δεύτερη φορά εθελοντής στις Ελληνικές Δυνάμεις της Μέσης Ανατολής. Υπηρέτησε ως υποδεκανέας μέχρι της αρχής του 1944.

Για την πολεμική του δράση πήρε δύο μετάλλια.

3.- Το Φεβρουάριο του 1944 μετακλήθηκε από τον καθηγητή Κυριάκο Βαρβαρέσο Υπουργό Συντονισμού της εξόριστης Κυβέρνησης, στο Λονδίνο, για να τον βοηθήσει στο έργο της προετοιμασίας επίλυσης των οικονομικών προβλημάτων της Ελλάδας μετά την λήξη του πολέμου.

Από τον Ιούνιο του 1944 μέχρι το τέλος του 1947 υπηρέτησε στο Διεθνές προσωπικό της UNRRA, στην αρχή στο Λονδίνο και κατόπιν στην Αθήνα.

Από την τελευταία αυτή θέση, σαν πρόεδρος της μεγάλης Επιτροπής Τεχνικών και Οικονομολόγων, κατάρτισε το πρώτο μακροπρόθεσμο πρόγραμμα για τον εξηλεκτρισμό και την εκβιομηχάνιση της Ελλάδας. Το πρόγραμμα αυτό ήταν η αφετηρία της ίδρυσης της Δ.Ε.Η. και της συστηματικής στροφής προς την εκβιομηχάνιση της χώρας στα πλαίσια των εργασιών της Επιτροπής αυτής, εκδόθηκε πρώτο το έργο "Ο ΟΡΥΚΤΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ", που ανέτρεψε τη θεωρία ότι η Ελλάδα δε διαθέτει αρκετούς πόρους για ανάπτυξη και απέδειξε ότι η ρήση του Ηροδότου "πενί τοις Έλλησιν αει ζύντροφος" ήταν εσφαλμένη.

Το 1948 κλήθηκε από την ελληνική Κυβέρνηση στην Ελλάδα, ως Διευθύνων Σύμβουλος του Ανώτατου Συμβουλίου Ανασυγκροτήσεως (Α.Σ.Α.). Παρατήθηκε όμως

να υποβάλει το Πρόγραμμα ανασυγκρότησης, που είχε ως βάση την εκβιομηχάνιση και τον εξηλεκτισμό της χώρας, και όχι την προαγωγή της σε "...λαχανόκηπο της Ευρώπης", όπως ήθελε η τότε ηγετίδα τάξη αλλά και η ίδια η κυβέρνηση!....

Επακολούθησε ένα πολύμηνο ταξίδι στην Αφρική, για τη μελέτη της οικονομικής κατάστασης στην Αιθιοπία και την Κένυα, όπου υπήρχαν μεγάλες ελληνικές παρακίες.

4.- Το 1950 εξελέγη μεταξύ των πρώτων Βουλευτών Δωδεκανήσου. Από τότε εκλεγόταν Βουλευτής μέχρι το 1989, εκτός από τις εκλογές του 1956, του 1974 και του 1981 για διάφορους κάθε φορά λόγους.

Στον παρθενικό του λόγο στη Βουλή υπογράμμισε την ανάγκη συμφιλίωσης όλων των Ελλήνων και την αμνήστευση του παρελθόντος.

Πολιτικά είναι τοποθετημένος στο χώρο του Δημοκρατικού Κέντρου, με βασική επιδίωξη τον εκσυγχρονισμό της δημοκρατικής διακυβέρνησης της χώρας.

Η εκβιομηχάνιση της Ελλάδας και η ενεργός συμμετοχή της στη μεγάλη προσπάθεια για την εννοποίηση της Ευρώπης υπήρξαν οι δύο βασικοί άξονες της δραστηριότητας του ως πολιτικού και οικονομολόγου.

5.- Αντιπροσώπευσε τη Βουλή σε πολλές Διεθνείς Συνδιασκέψεις.

Το 1954, υπήρξε επικεφαλής της μεγάλης "Επιτροπής Διαφώτισης", που στάλθηκε από την Κυβέρνηση Παπάγου στις Η.Π.Α. για την ενημέρωση της Αμερικανικής Κυβέρνησης σχετικά με την πρώτη ελληνική προσφυγή στον Ο.Η.Ε. για το Κυπριακό. Στα πλαίσια της επίσκεψης αυτής συναντήθηκε με τον τ. Πρόεδρο Χάρυ Τρούμαν, ο οποίος κατά την λήξη της συνομιλίας τους, σε ερώτηση του Ζ, απάντησε: "Πείτε στους Έλληνες ότι και στην περίπτωση αυτή, όπως πάντοτε, είμαι με τα μέρος τους." Εξαιτίας όμως του λάθους της Ελληνικής Κυβέρνησης να ζητήσει, κατά την συζήτηση της προσφυγής στον Ο.Η.Ε. "ενωμάτωση" και όχι "αυτοδιάθεση" της Κύπρου, όπως όριζε ο Κανονισμός, η προσφυγή καταψηφίστηκε.

Τον Αύγουστο του 1955 πήρε μέρος στο Ελαίνκι της Φιλανδίας στη Συνδιάσκεψη της Διεθνούς Ένωσης των Κοινοβουλίων για την "Συνύπαρξη", όπου συναντήθηκε με τον Κλέμεντ Ντέλβις, τον τότε Πρόεδρο του Κόμματος των Φιλελευθέρων της Μεγάλης Βρετανίας. Ο Ντέλβις τον ενημέρωσε για τα σχέδια του Ήντεν, να επιβάλει την Τουρκία ως μέλος της Συνδιάσκεψης για το Κυπριακό, που θα ανανεούσαν την περίοδο εκείνη στο Λονδίνο. Του έδωσε μάλιστα την πληροφορία ότι η Τουρκία, σε συνεννόηση με τον Ήντεν, για το σκοπό αυτό, σχεδίαζε να προβεί σε βανδαλισμούς σε βάρος των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης και της Σμύρνης. Για να αποφευχθεί η υλοποίηση αυτού του "αθλιού σχεδίου", ο Ντέλβις προσέφερε τις "καλές του υπηρεσίες" στην ελληνική Κυβέρνηση.

Στην τριμελή ελληνική Αντιπροσωπεία συμμετείχαν ως εκπρόσωποι της Κυβέρνησης οι Δ. Μπαμπάκος και Γ. Παπαθανάσης και της Αντιπολίτευσης ο Ζ. Οι δύο πρώτοι, όμως, αρνήθηκαν, όπως τους πρότεινε ο Ζ, να ενημερωθεί ο Στεφ. Στεφανόπουλος, τότε Υπουργός των Εξωτερικών, που βρισκόταν ήδη στο Λονδίνο.

Στις 5-6 Σεπτεμβρίου του 1955, διαδραματίστηκαν τα τραγικά γεγονότα, για τα οποία είχε ενημερώσει τον Ζ και την ελληνική Αποστολή ο Κλ. Ντέλβις. Ενώ λοιπόν ο Δ.Μπαμπάκος ήξερε όταν έγινε Υπουργός Βορείου Ελλάδος στην πρώτη Κυβέρνηση

Καραμανλή, ότι οι βανδαλισμοί είχαν προσχεδιαστεί, για να μην αποκαλυφθεί προφανώς, η εντολή της Τουρκίας, απέλυσε τους δύο Τούρκους εμπρηστές, που τους είχαν προκαλέσει, πυρπολώντας το σπίτι του Κεμάλ στη Θεσπλονική και οι οποίοι είχαν συλληφθεί και επρόκειτο να παραπεμφθούν σε μικρό χρονικό διάστημα στο Στρατοδικείο. Και βέβαια, ο Μπαμπάκος είναι αδύνατο να ενήργησε με δική του πρωτοβουλία. Προφανώς, πήρε εντολή από τον Κ.Καραμανλή, ο οποίος ήταν ενήμερος της επαφής του Ντέβρης με τον Ζ, για να μην στενοχωρηθεί προφανώς, όχι μόνο ο Ήντεν, αλλά και ο "μέγας φιλέλληνας" Υπουργός Εξωτερικών των Η.Π.Α., Τζον Φόστερ Ντάλες!....

Υπήρξε μέλος της Συμβουλευτικής Συνέλευσης ("ASSEMBLEE CONSULTATIVE") του Συμβουλίου της Ευρώπης (1964-1965-7). Μέλος της "COMMISSION PARLEMENTAIRE MIXTE D' ASSOCIATION C.E.E.-GRECE" (Μικτής Κοινοβουλευτικής Επιτροπής Συνδέσεως Ε.Ο.Κ. - Ελλάδα, 1965-1967). Μέλος επίσης της Συμβουλευτικής Επιτροπής του Ν.Α.Τ.Ο. (Σεπτέμβριος 1966).

β.- Κατά την πρώτη του θητεία, ως Υπουργού Βιομηχανίας (1951-1952), ψηφίστηκε ο πρώτος στην Ελλάδα περιβαλλοντικός νόμος "Περί επαρχιακής βιομηχανίας" (1952) και κατά τη δεύτερη (1963-65) πολλοί άλλοι, μεταξύ των οποίων οι περί "βιομηχανικής έρευνας", "τυποποιήσεως", "βιομηχανικών περιοχών" και "έρευνας του ορυκτού πλούτου", που ήταν βασικής σημασίας για την εκβιομηχάνιση.

Στον ίδιο επίσης οφείλεται η ίδρυση της "Ελληνικής Τράπεζας Βιομηχανικής Αναπτύξεως" (Ε.Τ.Β.Α.) και των Ινστιτούτων, "Τυποποιήσεως", "Βιομηχανικής Έρευνας", "Ωκεανογραφίας" και "Αλιευτικών Ερευνών".

Η Δ.Ε.Η. συγκροτήθηκε σε πραγματικό δημόσιο Οργανισμό κατά την δεύτερη Υπουργία του, ενώ η ίδρυση της οφειλόταν στην επίμονη προβολή της θέσεως, της πλοΐσας προώκισης της χώρας σε λιγνίτη, με βασική πηγή τα λιγνιτωρυχεία της Πτολεμαίδας, την οποία υποστήριζε από την εποχή της UNRRA. Γι' αυτό, άλλωστε και η ανακρίβησή του σε "επίτιμο δημότη" Πτολεμαίδας αργότερα.

Το 1964 εγκαίνιασε το πρόγραμμα εξηλεκτρισμού της υπαίθρου, με το οποίο πήραν ηλεκτρισμό όλα σχεδόν τα χωριά και τα νησιά της Ελλάδας.

Το Μάιο του 1965 οργάνωσε στη Θεσσαλονίκη την "Πανευρωπαϊκή Έκθεση Βιοτεχνίας", στην οποία συνεργάστηκαν η Ε.Ο.Κ. και τα κράτη μέλη της. Στην συνδιάσκεψη που επακολούθησε, αποφασίστηκε ότι η έδρα του οργάνου της Ε.Ο.Κ. για την βιοτεχνία θα μπορούσε κάλλιστα να είναι ένα συνδεδεμένο κράτος, όπως η Ελλάδα.

Υπήρξε ο αρχιτέκτονας του "ελληνικού οικονομικού θαύματος" της Δωδεκανήσου, που συντελέστηκε μετά την απελευθέρωση της. Εμπνευστής μιάς καλά μελετημένης πολιτικής περιφερειακής ανάπτυξης, με βάση τα τοπικά δασμολόγια, ως και το φορολογικό και πιστωτικό σύστημα, έθεσε τα θεμέλια της προαγωγής της Δωδεκανήσου σε πρώτο τουριστικό κέντρο της Ανατολικής Μεσογείου. Εισηγήθηκε επίσης τη νομοθεσία για την εκκαθάριση της "κληρονομιάς" της Ιταλικής κατοχής και ειδικότερα την αγροτική αποκατάσταση στην Κω, την επιστροφή στους αγρότες των ιδιοκτησιών, που τους πήραν οι Ιταλοί, ως και την τακτοποίηση των Δωδεκανησίων δημοσίων υπαλλήλων.

Συνέστησε, τέλος, τον "Οργανισμό Διαχείρισεως της Ακινήτου Περιουσίας του Δημοσίου στη Δωδεκάνησο", (Ο.Δ.Α.Π.Δ.Δ.), Ν.2100/52 στον οποίο μεταβίβαστική η κυριότητα όλης της ακινήτης περιουσίας, η οποία με την Συνθήκη της ειρήνης περιήλθε

από την Ιταλική κυβέρνηση στην Ελληνική, για την αυτόνομη πολιτιστική και οικονομική ανάπτυξη των νησιών. Τον Οργανισμό, αυτό κατόργησε η Δικτατορία και την αυθαιρέσει αυτή νομιμοποίησε η Κυβέρνηση Καραμανλή το 1975, στερώνοντας τους Δωδεκανήσιους από την περιούσια, που τους είχε αρπάξει ο ξένος κατακτητής και την δυνατότητα σοβαρής περιφερειακής ανάπτυξης.

7.- Από τους ιδρυτές του Εθνικού Συμβουλίου Ελλάδας της "Ευρωπαϊκής Κίνησης" η οποία ιδρύθηκε από τον Τσώρτσιλ, υπήρξε και αντιπρόεδρος του από το 1953, ως το 1968 όταν παραιτείται λόγω της Δικτατορίας.

Έλαβε μέρος στην Πανευρωπαϊκή Συνδιάσκεψη για τα θέματα της οικονομικής ανασυγκρότησης της Ελλάδας, που οργανώθηκε από κοινού με το Εθνικό Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Κίνησης του Βελγίου, στις Βρυξέλλες (1953) και στην οποία έπεισε τους αντιπρόσωπους των άλλων κρατών ότι η Ελλάδα μπορούσε να εκβιομηχανοποιηθεί, σε σχετικά μικρό διάστημα, αποτελεσματικά, με βάση τα στοιχεία της UNRRA.

Υπέρμαχος της ένταξης στην Ε.Ο.Κ. από το 1967, όταν ο Αναπληρωτής Καγκελάριος της Γερμανίας Έρχαρτ κάλεσε την Ελλάδα να γίνει ιδρυτικό μέλος υπό ειδικά προνομιακούς όρους. Η τότε κυβέρνηση Καραμανλή, όμως, αρνήθηκε και προτίμησε, "σύμφωνα με Βρετανικές υποδείξεις", την ένταξη στην Ε.Ζ.Ε.Σ.

Σύντομα όμως αυτή αντιλήφθηκε το λάθος της και ζήτησε το 1961 την σύνδεση της χώρας μας με την Ε.Ο.Κ. και όχι την ένταξη, όπως έπρεπε - επιλογή την οποία επέκρινε δριμύτητα ο Ζ' στη Βουλή.

8.- Μετά την εγκαθίδρυση της Δικτατορίας, υπήρξε ένας από τους πρωταγωνιστές της αντίστασης και ο μόνος Υπουργός της προδικτατορικής περιόδου, που φυλακίστηκε από το καθεστώς.

Συνελήφθη για πρώτη φορά την 1η Ιουνίου του 1967. Στα τέλη του Σεπτεμβρίου εκτοπίστηκε στη Φολέγανδρο και αργότερα στην Σύρο. Απελευθερώθηκε στις 23 Δεκεμβρίου του 1967 με την αμνηστία, ύστερα από το βασιλικό πραξικόπημα της 13.12.1967.

Την 1η Απριλίου του 1970 καταδικάστηκε από το Έκτακτο Στρατοδικείο Αθηνών σε 4,5 χρόνια φυλάκιση, χρηματική ποινή 300 χιλ. μεταλλικών δραχμών και κατάσχεση του σπιτιού του στην Πολίτεια, γιατί στις 24 Μαρτίου του 1970 η εφημερίδα "ΕΘΝΟΣ" δημοσίευσε συνέντευξη του, στη οποία αναστούσε, εξ αιτίας της επιδεινώσεως του Κυπριακού (απόπειρα κατά του Μακαρίου, δολοφονία Γεωργιάκη κ.λπ.), το σχηματισμό Κυβερνήσεως "Εθνικής Ενότητας" και επιστροφή στη δημοκρατική Τάξη. Τούτο χαρακτηρίστηκε από το Στρατοδικείο σαν "διασπορά ψευδών ειδήσεων" και "άσκηση αντεθνικής προπαγάνδας" (Παράβαση του νόμου "Περί τύπου" και του νόμου "Περί καταστάσεως Πολιορκίας)!...

Κρατήθηκε στην φυλακή του Κορυδαλλού μέχρι την 22α Ιανουαρίου 1973, όταν με απόφαση του Πλημμελειοδικείου Πειραιά διακόπηκε η έκπηση της ποινής του, για να προληφθεί "ανήκεστος" βλάβη της υγείας του, γιατί είχε υποστεί δυο θρομβώσεις στο δεξί του μάτι.

Δε δέχτηκε να υποβάλει αίτηση αναθεώρησης της καταδικαστικής απόφασης του Στρατοδικείου και το δικτατορικό καθεστώς εξέδωσε για το σκοπόν αυτό τρεις νόμους,

που παρείχαν στους καταδικασθέντες το σχετικό δικαίωμα. Δεν ήθελε, έστω και τυπικά, να αναγνωρίσει τη νομιμότητα του δικτατορικού καθεστώτος. Αρνήθηκε να υποβάλει αίτηση για "ανήκεστον βλάβη" για τον ίδιο λόγο και το καθεστώς υποχρεώθηκε με δική του πρωτοβουλία να θέσει σε κίνηση τη σχετική διαδικασία, επειδή η υγεία του είχε κλονιστεί επικίνδυνα.

Λόγω της συμπαράστασης που έδωσε στους φοιτητές του Πολυτεχνείου, λίγες μέρες πριν την εξέγερση, τέθηκε υπό κράτηση σε δωμάτιο του Ευαγγελισμού, όπου νοσηλεύονταν ύστερα από νέα εγχείρηση. Απελευθερώθηκε στις 26 Νοεμβρίου 1973, ύστερα από την ανατροπή του Παπαδόπουλου.

Λίγο αργότερα, λόγω των συνεχών δοκιμασιών και των συγκινήσεων υπέστη αιμορραγία στο δεξί του μάτι, που εξελίχθηκε σε αποκόλληση, για την οποία υποβλήθηκε σε επανειλημμένες εγχειρήσεις (Χριστούγεννα 1973).

Υπήρξε εμπνευστής της συγκράτησης των δύο Επιτροπών "Αποκατάστασης της Δημοκρατικής Νομιμότητας", που οργάνωσαν τον αγώνα κατά του Δημοψηφίσματος του Παπαδόπουλου στις 29 Ιουλίου 1973. Η Τριμελής Επιτροπή, η οποία εκπροσώπησε τον πολιτικό κόσμο, απαρτίστηκε από τους Π. Κανελλόπουλο, Γ. Μαύρο και Ι. Ζιγδή.

9.- Το Μάρτιο του 1974, απογοητευμένος από την απόδοση του αγώνα στη Ελλάδα, δραπέτευσε στο Λονδίνο. Ύστερα από λίγες μέρες, κατόπιν πρόσκλησης της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων του Κογκρέσου των Η.Π.Α., μετέβη στην Ουάσιγκτον, όπου μίλησε για την "ελληνική" πολιτική των Η.Π.Α. Η ομιλία του, που αποκάλυψε την ευθύνη της αμερικανικής κυβέρνησης για την επιβολή και διατήρηση της ελληνικής χούντας στην εξουσία, όπως επίσης και για τον κίνδυνο που προκαλούσε όχι μόνο για την Ελλάδα αλλά και για την Κύπρο, όπως γενικότερα και για την παγκόσμια ειρήνη, έκανε εξαιρετική εντύπωση.

Η δραστηριότητα του στην Αμερική επέτεινε τη μήνη του καθεστώτος των Αθηνών, που τον παρέπεμψε και πάλι στο Στρατοδικείο.

Την επομένη της Συνεδρίασης του "Συμβουλίου Ασφαλείας" στη Νέα Υόρκη, την 21 Ιουλίου 1974, απηύθυνε προς τους Έλληνες αξιωματικούς την περίφημη έκκληση από την "Ντώουτε Βέλλε" για κατάλυση της δικτατορίας εντός 24 ωρών, "αν δεν ήθελαν να είναι οι νεκροθάφτες του Έθνους".

Ιστορικές θα μείνουν οι φράσεις του της περιόδου της Δικτατορίας:

"Θα ζήσω και εκατό χρόνια ακόμη, αν χρειαστεί, για την αποκατάσταση της δημοκρατίας" (Έκτακτο Στρατοδικείο Αθηνών, 1η Απριλίου 1970).

"Θα γυρίσω ελευθερωτής, πολύ ταχύτερα απ' ό,τι περιμένετε" (Απάντηση στον τύπο της χούντας, που έγραψε στις 9 Ιουλίου 1974 : "Ούτε τα οστά του Ζιγδή δε θα επιτραπεί να ταφούν στην Ελλάδα...")

"Η Κύπρος για την εξωτερική πολιτική των Η.Π.Α. και τον κ. Κίσαρινγκερ είναι ότι το Γουάτεργκייτ για την εσωτερική πολιτική των Η.Π.Α. και τον κ. Νίξον" (Αεροδρόμιο Ελληνικού, 3 Αυγούστου 1974).

10.- Κατά την "μεταπολίτευση" της 24ης Ιουλίου 1974 βρισκόταν στις Η.Π.Α.

Μεγάλη υπήρξε η πικρία του, όταν ο Κ.Καραμανλής και η Κυβέρνησή του ορκίστηκαν στον Πρόεδρο της Χούντας, Στρατηγό Γκιζίκη, ναυμποσιτώντας έτσι το παράνομο καθεστώς, ενώ μπορούσε ο ίδιος να αναλάβει την εξουσία ως ανώτατος άρχοντας και να τερματίσει έτσι και τυπικά τη δικτατορία. Το γεγονός αυτό είχε, όπως ήταν μοιραίο, σημαντικές συνέπειες για τις πολιτικές εξελίξεις, που ακολούθησαν.

Η ανάθεση, όμως της εξουσίας, στον Κ.Καραμανλή έγινε στα πλαίσια συμφωνίας του ίδιου με τους Κισσινγκερ και Ετσεβίτ. Είχε προηγηθεί ήδη η εισβολή των τουρκικών δυνάμεων στην Ελληνική Μεγαλόνησο, την Κύπρο (Ατίλας Ι) και έτσι η Δικτατορία είχε ήδη επιτελέσει την αποστολή της. Για την παραπλάνηση, όμως, του Ελληνικού λαού και την μη αντίδραση του στην προαποφασισμένη επέκταση της τουρκικής εισβολής (Ατίλας ΙΙ) έπρεπε να αναλάβει την εξουσία στην Ελλάδα μια Κυβέρνηση, που θα δημιουργούσε την εντύπωση ότι "αποκαθιστούσι" τη δημοκρατία. Αυτό συνέβη με την Κυβέρνηση της δήθεν "Εθνικής Ενότητας", που είναι η κύρια υπεύθυνη για τον Ατίλα ΙΙ, με τον οποίο επιτεύχθηκε η κατάληψη του 40% περίπου του κυπριακού εδάφους, από την Τουρκία και η διαιώνιση της τραγωδίας του Κυπριακού Ελληνισμού από την εποχή εκείνη μέχρι σήμερα.

11.- Μετά την επιστροφή του στην Ελλάδα (3 Αυγούστου 1974) αντιτάχθηκε στην πολιτική της Κυβέρνησης αυτής στα θέματα της αποχουνοποίησης, του Κυπριακού, της αντιμετώπισης της απειλής της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας ως και της στρατηγικής του Ν.Α.Τ.Ο. στη Μεσόγειο.

Η αντιπαράθεση του με τον Κ.Καραμανλή, όσον αφορά την πολιτική, που αυτός είχαν ακολουθήσει στο παρελθόν, ιδιαίτερα για το Κυπριακό, είχε ως αποτέλεσμα την πρωτοφανή για ένα "δημοκρατικό" καθεστώς απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου της Εθνικής Ενότητας "ούτε η φωνή, ούτε η μορφή του Ιωάννη Ζιγδη να προβάλλονται από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης" (Αποκάλυψη του Δ. Τσάτσου, που υπήρξε Υφυπουργός Παιδείας στη κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, στα Πρακτικά της Βουλής της 17.1.1975). Η απόφαση αυτή εξακολουθεί να εφαρμόζεται μέχρι σήμερα, παρά τις κυβερνητικές αλλαγές.

Μετά την "αποκατάσταση" της Δημοκρατίας, υποστήριξε την ανάγκη της διατήρησης της ενότητας της Ένωσης Κέντρου και επέκρινε τον ιδρυτή του ΠΑ.ΣΟ.Κ., πιστεύοντας ότι η ίδρυση νέου κόμματος ήταν ενέργεια που αποδυνάμωνε σοβαρά τη δημοκρατική παράταξη. Ταύτο επιβεβαιώθηκε και από το αποτέλεσμα των εκλογών του 1974, όταν λόγω καθόδου των κεντρικών δυνάμεων σε δύο βασικά κόμματα (Ε.Δ.Η.Κ. και ΠΑ.ΣΟ.Κ.) θριάμβευσε η δεξιά υπό τον Κ.Καραμανλή.

Επέκρινε δριμύτατα την επαναφορά, από την κυβέρνηση Καραμανλή, του εκλογικού νόμου της "ενισχυμένης" αναλογικής και την πρόωπη διενέργεια των εκλογών. Για τον λόγο αυτό ήρθε σε αντίθεση με τον Γ.Μαύρο που ήταν αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Εξωτερικών και ο οποίος εκλέχτηκε ως αρχηγός της Ε.Κ. στις 20.4.1974 κατά παράβαση των συμφωνιών, που είχαν προηγηθεί - για την εκλογή δηλαδή Τριμελούς Διοικούσας Επιτροπής, διότι ο ηγέτης του κόμματος έπρεπε να εκλεγεί από την Κοινοβουλευτική Ομάδα μετά τις εκλογές.

Μετά την παράνομη εκλογή του, ο Γ.Μαύρος και η ομάδα των "Νέων Δυνάμεων" ίδρυσαν το νέο κόμμα της ΕΚ-ΝΔ, από το οποίο εκπαρθύρωσαν τον Ζ, που υποχρεώθηκε να κατέβει ανεξάρτητος στις εκλογές της 17ης Νοεμβρίου 1974 στη

Δωδεκάνησο, με αποτέλεσμα να μην εκλεγεί, λόγω και απροκάλυπτων κυβερνητικών παρεμβάσεων.

Τα επόμενα χρόνια ασχολήθηκε με τη συγγραφή των βιβλίων του, "Μπροστά στο νέο Εθνικό Διχασμό" (1974), "Για την Δημοκρατία και την Κύπρο - 4 μήνες αγώνα στις Η.Π.Α." (1976) και "Προτίμησης τη φυλακή" (1977).

Το Μάιο του 1977 αποφάσισε να επιστρέψει στην ενεργό πολιτική, για να καταπολεμήσει την πώλωση, που καλλιεργούσαν ο Κ. Καραμανλής,

Στις εκλογές που ακολούθησαν υπέβαλε υποψηφιότητα στα Δωδεκάνησα "ως συνεργαζόμενος" με την Ε.Δ.Η.Κ., γιατί η τότε ηγεσία της, παρά την έντονη αξίωση της πλειοψηφίας των στελεχών, δεν επιθυμούσε την επιστροφή του στο κόμμα. Μετά την συντριπτική, όμως, κομματική ήττα και την παραίτηση του Γ. Μαύρου από την ηγεσία, η Κ.Ο. τον εξέλεξε ομόφωνα στις 29 Νοεμβρίου 1977 Πρόεδρο της Τριμελούς Δ.Ε., στην οποία και ανέθεσε την ηγεσία του Κόμματος. Το έκτακτο Συνέδριο (19-20 Μαρτίου 1978) τον εξέλεξε με μεγάλη πλειοψηφία Αρχηγό του Κόμματος. Ο ίδιος, όμως, μετέβαλε τον τίτλο σε Πρόεδρο.

Ως Πρόεδρος επιδόθηκε αμέσως στην οργανωτική ανασύσταση του Κόμματος και την αποσαφήνιση της ιδεολογίας του. Για τον σκοπό αυτό έγραψε τα βιβλία "Οροθετώντας την Ε.Δ.Η.Κ." (1978), "Ιδεολογία και Στρατηγική" (1979) "Το Μανιφέστο της Αλλαγής" (1980), καθώς και μερικά άλλα.

12.- Η υποψηφιότητα του Κ.Καραμανλή για την Προεδρία της Δημοκρατίας (1980) βασίστηκε στην εξαγορά βουλευτών του Κόμματος της Ε.Δ.Η.Κ, για να τον ψηφίσουν. Ταυτόχρονα ένας άλλος αριθμός βουλευτών εγκατέλειψε όχι με τη θέλησή του το Κόμμα και έφτιαξε διάφορα κομματίδια, με σκοπό να δημιουργηθεί η εντύπωση ότι η Ε.Δ.Η.Κ. έπαυε να είναι ο μοναδικός εκφραστής του Κέντρου. Η προσπάθεια αυτή, όμως, απέτυχε γιατί η πλειοψηφία των κεντρικών ψηφοφόρων έμεινε πιστή στον πιστό εκφραστή του - την Ε.Δ.Η.Κ.

Η Ε.Δ.Η.Κ. δεν συμμετέχει στις εκλογικές αναμετρήσεις από τις δεύτερες εκλογές του 1989, αντιδρώντας με τον τρόπο αυτό στη πώλωση, που έχει προκαλέσει το νέο εκλογικό σύστημα της παραπλανητικής ενισχυμένης αναλογικής, το οποίο παραποιεί τη βούληση του ελληνικού λαού. Ταυτόχρονα λόγω και των "διαπλεκόμενων" συμφερόντων, τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης παραπληροφορούν το λαό, με αποτέλεσμα να μην μπορεί αυτός να αποφασίσει, σωστά για το παρόν και το μέλλον του, με συνέπεια το Ελληνικό έθνος να περιέλθει την περίοδο αυτή σε μια κατάσταση εξαιρετικής κρίσεως.

Φιλοδοξία του Ζ είναι να καταστήσει την Ε.Δ.Η.Κ. πρότυπο δημοκρατικό οργανωμένο κόμμα, που θα πραγματοποιήσει το ριζικό κοινωνικό μετασχηματισμό, όπως τον θέλει η ιδεολογία του Δημοκρατικού Σοσιαλισμού -η σύγχρονη έκφραση της ιδεολογίας του Ε.Βενιζέλου, του Ν.Πλαστήρα και του Γ.Παπανδρέου- για να εξασφαλίσει στο λαό μας ένα μέλλον αντίξο της ιστορίας του.

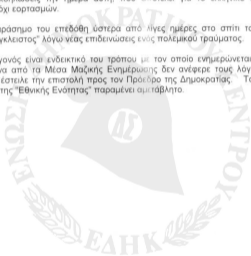
13.- Το 1991 προχώρησε στην σύσταση του Πολιτιστικού Ιδρύματος Δωδεκανήσου "Κλέοβουλος ο Λίνδιος", το οποίο έχει σκοπό την προβολή της συμβολής της Δωδεκανήσου στον ελληνικό πολιτισμό και τους εθνικούς απελευθερωτικούς αγώνες, ως και τη δυνατότητα της οικονομικής και πολιτισμικής ανάπτυξης της Ελλάδας γενικά στο μέλλον.

Το Ίδρυμα έχει ήδη εκδώσει ένα αριθμό μονογραφιών του Ζ μεταξύ των οποίων, "Η αλλαγή νοοτροπίας απαραίτητη προϋπόθεση για την επιβίωση της Ελλάδας στην Ενωμένη Ευρώπη" (1993), "Η Ελληνική Πολιτιστική Κληρονομιά - Αιώνιος φωτοδότης της ανθρωπότητας - Αποτελεσματικό όπλο για την επιβίωση του έθνους μας" (1996), "Η Ελλάδα στα Πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης" (1997).

14.- Το 1997, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Κωνσταντίνος Στεφανόπουλος τον τίμησε με τον Μεγαλόσταυρο του Τάγματος του Φοίνικα, για τις πολλές υπηρεσίες που πρόσφερε στην πατρίδα. Επειδή, όμως, η επίδοση θα γινόταν στις 24 Ιουλίου, ημέρα της "αποκατάστασης" της δημοκρατίας, κατά την οποία στην πραγματικότητα συντελέστηκε η προδοσία της Κύπρου, αρνήθηκε να παραστεί στην εκδήλωση που θα γινόταν στο Προεδρικό Μέγαρο. Ο ίδιος υποστηρίζει, άλλωστε, ότι θα πρέπει να καταργηθούν οι επετειακές εκδηλώσεις την ημέρα αυτή, που αποτελεί για το ελληνικό έθνος ημέρα πένθους και όχι εορτασμών.

Το παράσημο του επεδόθη ύστερα από λίγες ημέρες στο σπίτι του, όπου και παραμένει "έγκλειστος" λόγω νέας επιδεινώσεως ενός πολεμικού τραύματος.

Το γεγονός είναι ενδεικτικό του τρόπου με τον οποίο ενημερώνεται ο ελληνικός λαός. Κανένα από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης δεν ανέφερε τους λόγους για τους οποίους ο Ζ έστειλε την επιστολή προς τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Το πνεύμα της Κυβέρνησης της "Εθνικής Ενότητας" παραμένει αμετάβλητο.

II ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΟ ΕΡΓΟ

- α - ΒΙΒΛΙΑ
- β - ΑΡΘΡΑ -ΟΜΙΛΙΕΣ-ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ
- γ - ΑΡΘΡΑ ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΣΤΟΝ 1.Γ. ΖΙΓΔΗ

1. "Πόλεμος και Οικονομία" (1940,σελ. 23)
Ανάπτυκο άρθρου στο "Αρχείο Οικονομικών και Κοινωνικών Επιστημών" του 1940
2. Πρόλογος στον "Ορυκτό Πλούτο της Ελλάδος" Εκδόσεις UNRRA 1947, (σελ.5)
3. Πρόλογος στο "Σχέδιον Αξιοποιήσεως Πλουτοπαραγωγικών Πόρων Ελλάδος"
- Πρόλογος στο Παράρτημα I "Σύνοψις Τεχνικών & Οικονομικών Στοιχείων επί των προτεινομένων προς ανάπτυξη κλάδων" Εκδόσεις UNRRA (1947, σελ. 2)
- Πρόλογος στο Παράρτημα II "Μελέται επί της Διαρθρώσεως της Ελληνικής Οικονομίας" (1947,σελ.Ι -IV)
4. "Η Αμερικάνικη Βοήθεια και η Ανασυγκρότησις" (1950, σελ.7)
Ανάπτυκο άρθρου στη "Νέα Οικονομία" (Μάιος 1950)
5. "Η Υποτίμησις της Δραχμής" (1953, σελ. 27)
Αγόρευση στη Βουλή
6. "Μεταλλευτική Οικονομία" (1958, σελ. 10)
Ανάπτυκο άρθρου στην "Οικονομική και Λογιστική Εγκυκλοπαίδεια" (1958)
7. "Οργανωτικά Προβλήματα της Οικονομικής Αναπτύξεως - Το θέμα των Φορέων" (1959)
Ανάπτυκο άρθρου του Περιοδικού "Σκουδαί", Μάρτιος - Απρίλιος 1959, τεύχος 7-8. (σελ. 23)
8. "Η πορεία και αι Προοπτικά Αναπτύξεως της Ελληνικής Οικονομίας"
Ανάπτυκο αγόρευσης στη Βουλή (1960, σελ. 40)
9. "Η Σύμβασις του Αλουμινίου" (1960, σελ. 46)
Ανάπτυκο αγόρευσης στη Βουλή
10. "Η Στρατηγική της Εκβιομηχανίσεως" (1963, σελ. 31)
Ανάπτυκο ομιλίας προς τις παραγωγικές Τάξεις.
11. "Η Ελληνική Βιομηχανία & Βιοτεχνία εντός των Πλαισίων της Ε.Ο.Κ." (1965, σελ. 16)
Ανάπτυκο άρθρου στο περιοδικό "Η Πλουτοπαραγωγική" (1965,σελ. 16)

12. "Το Ειδικόν Δασμολογικόν Καθεστώς της Δωδεκανήσου"
(1966, σελ.16) Ομιλία.
13. "Testimony of John Zighdis on American Policy toward
Greece(1974,σελ.22) U.S. Government Printing Office
14. "Μπροστά σε νέο Εθνικό Διχασμό" (1974, σελ. 118)
Εκδόσεις ΚΕΔΡΟΣ
15. "Για τη Δημοκρατία και την Κύπρο", (1975, σελ. 464)
Εκδόσεις ΠΑΠΑΖΗΣΗ
16. "Μανιφέστο 77", (1977)
Εκδοση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
17. "Προτίμηση την φυλακή" (1977, σελ. 453)
Εκδόσεις ΚΕΔΡΟΣ
18. "Πρόγραμμα 100 ημερών" (1977, σελ. 7)
Εκδοση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
19. "Ορθοπέπτοντας την Ε.ΔΗ.Κ." (1978, σελ. 158)
Εκδοση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
20. "Ιδεολογία και Στρατηγική" (1979, σελ. 16)
Εκδοση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
21. "Το Μανιφέστο της Αλλαγής" (1980, σελ. 19)
Εκδοση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
22. "Ατενίζοντας το 1980" (1980, σελ. 57)
Δημοκρατικές Σοσιαλιστικές Εκδόσεις Ε.Π.Ε.
23. "Η Πολιτική Κατάσταση, Διαπιστώσεις και Προοπτικές"
(1982, σελ.15) Εκδοση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
24. "Ιδεολογική Διακήρυξη και Μανιφέστο της Αλλαγής"
(1983, σελ. 40) Εκδοση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
25. " Ε.ΔΗ.Κ. - ο τρίτος δρόμος " (1983, σελ. 15)
Εκδοση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
26. "Ευρωεκλογές και Ε.ΔΗ.Κ." (1984, σελ. 15)
Εκδοση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.

27. "Ε.ΔΗ.Κ. και Ε.Ο.Κ." (1984, σελ. 51)
Εκδόση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
28. "Η Ενότητα των Κεντρών και οι Αρνητές της"
(1984, σελ. 28) Εκδόση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
29. "Η Ε.ΔΗ.Κ. και οι εκλογές για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο"
(1984, σελ. 8) Ανάτυπον ομιλίας
30. "Μνήμες και προβληματισμοί" (1984, σελ. 46)
Εκδόση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
31. "Ομιλία επί των Προγραμματικών Δηλώσεων της Κυβερνήσεως
του ΠΑΣΟΚ" (1985, σελ. 15)
Εκδόση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
32. "Συμπαράταξη Ε.ΔΗ.Κ. - ΠΑΣΟΚ" (1985, σελ. 15)
Εκδόση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
33. "Ατενίζοντας το Μέλλον" (1985, σελ. 79)
Εκδόσεις ΚΑΚΤΟΣ
34. "Ευρωπαϊκές εκλογές 1984 και Εκλογικά Συστήματα" (1985, σελ. 79)
Εκδόση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
35. "Οικονομική Αναδόμηση" (1986, σελ. 61)
Εκδόση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
36. "Η Κυπριακή Τραγωδία" (1986, σελ. 26)
Εκδόση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
37. "Πολιτική Εξυγίανση" (1987, σελ. 80)
Εκδόση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
38. "Το Ειδικό Δασολόγιο, ο Φ.Π.Α. και η Δεδεικνήςος"
(1987, σελ. 80) Εκδόση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
39. "Αθωώνει το ΠΑΣΟΚ τον Κ. Καρμανλή" (1988, σελ. 15)
Εκδόση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
40. "Το Σκάνδαλο Κοσκωτά" (1988, σελ. 8)
Εκδόση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
41. "Η Εξεταστική Επιτροπή της Βουλής για το σκάνδαλο Κοσκωτά"
(1988, σελ. 16) Εκδόση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
42. "Η Ελληνική Νεολαία και οι Προκλήσεις του 1992-2000"
(1988, σελ. 15) Εκδόση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.

43. "Εθνικός Κίνδυνος οι μονοκομματικές Κυβερνήσεις"
(1989, σελ. 60) Έκδοση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
44. "Το Πρόγραμμα της Ε.ΔΗ.Κ." (1989, σελ. 15)
Έκδοση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
45. "Στο Δρόμο της Αυτοκαταστροφής" (1989, σελ. 76)
Έκδοση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
46. "Η Κομματική Υστερία Εχθρός της Δημοκρατίας" (1989, σελ. 143)
Έκδοση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
47. "Για να μην γίνουν μοιραίες οι εκλογές του 1989"
(1989, σελ. 39) Έκδοση Γραφείου Τύπου Ε.ΔΗ.Κ.
48. "Η Τραγωδία του Κυπριακού Ελληνισμού" (1990, σελ. 371)
Έκδοση ΚΑΚΤΟΣ
49. "Ο Τουρκικός Πρόεδρος κ. Οζάλ και η Ελληνική Δωδεκάνησος"
(Συζήτηση Στρογγυλής Τραπέζης). (1991, σελ. 76)
Έκδοση Π.Ι.Δ. "ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ Ο ΑΙΝΑΙΟΣ"
50. "Η αλλαγή νοοτροπίας απαραίτητη για την επιβίωση της
Ελλάδας στην Ενωμένη Ευρώπη" (1993, σελ. 102)
Έκδοση Π.Ι.Δ. "ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ Ο ΑΙΝΑΙΟΣ"
51. "Το Ιερόν Ολοκαύτωμα της Κέρου (1824)", (1994, σελ. 88)
Έκδοση Π.Ι.Δ. "ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ Ο ΑΙΝΑΙΟΣ"
52. "Η Ιερή Νήσος Πάτμου-Προκύργιον του Ελληνισμού και της
Ορθοδοξίας" (1995, σελ. 127)
Έκδοση Π.Ι.Δ. "ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ Ο ΑΙΝΑΙΟΣ"
53. "Η Ελληνική Πολιτισμική Κληρονομιά -Λιώνιος Φωτοδότης
της Ανθρωπότητας -Αποτελεσματικών Όσλο για την Επιβίωση
του Έθνους μας" (1996, σελ. 55)
Έκδοση Π.Ι.Δ. "ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ Ο ΑΙΝΑΙΟΣ"
54. "Η Ελλάδα στα Πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης"
(1996, σελ. 20) Έκδοση Οικονομικού Παν/μιου Αθηνών
55. "Η Απελευθέρωση της Δωδεκανήσου (31 Μαρτίου 1947)
και ο Ασύστολος Τουρκικός Επικτατισμός" (Ομιλία)
(1997, σελ. 37) Έκδοση Π.Ι.Δ. "ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ Ο ΑΙΝΑΙΟΣ"

Β - ΑΡΘΡΑ - ΟΜΙΛΙΕΣ - ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

1. "Η εκβιομηχάνισις εν κινδύνω", ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
25/6/50
2. "Ετηλέκτρισις και εκβιομηχάνισις", ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
27/6/50
3. "Η Αμερικάνικη βοήθεια και η διασπάθισις της" ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
28/6/50
4. "Ένας Απολογισμός", ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
18/7/50, 19/7/50 συνέχεια, 18 & 19/7/50
5. "Πέλαγος Νοθείας", ΒΗΜΑ
9/10/63
6. "Χαιρετισμός Υπουργού Βιομηχανίας προς τους
Επαγγελματοβιοτέχνες", ΜΕΛΑΛΟΝ
1/1/64
7. "Η στρατηγική της εκβιομηχανίσεως", Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ
16/3/64
8. "Οικονομική καθυστέρηση στην Ελλάδα"
"Η καθυστέρησις η οικονομική εις την Ελλάδα οφείλεται
εις μια σκηνερία διανοητική", ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ
1/5/64
9. "Ο Βιομηχανικός μετασχηματισμός της οικονομίας", ΧΡΟΝΟΣ
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1964
10. "Quicker Industrial Tempo Urged, THE JOURNAL OF COMMERCE
3/8/64
11. "Η επιτάχυνσις του βιομηχανικού παλμού είναι έργο πρωτίστης
ανάγκης", ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ
15/8/64
12. "Η εξύψωσις της Βιοτεχνίας σκοπός της Κυβερνήσεως", ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
8/9/64
13. "Εθελιθώθη το Λιμενικόν Έργον της Ρόδου", ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ
2/11/64
14. "Στόχος η Μακρόχρονοσ Οργάνωσις της Βιομηχανικής Αναπτύξεωσ,
ΒΗΜΑ , 27/12/64

15. "Αναγνωρίζεται Γενικός η Ανάγκη όπως η Χώρα αποκτήσει Εργατικών Δυναμικών με Αρτίαν Τεχνική Μόρφωση", ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ 19657
16. "Είς τον ευρύτερον Διεθνή Χώρον πρέπει να στηριχθεί η προσπάθεια Υγιούς Βιομηχανικής Αναπτύξεως", ΕΣΠΕΡΕΣ 16/1/65
17. " Φιλιάτες Γεωτρήσεις - Ομιλία", ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ 1/4/65
18. "Εξαγωγικός Προσανατολισμός εις την Βιομηχανία" ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ, 15/4/65
19. "Κάλυμνος. Η αναχώρηση των Σπογγαλιευτικών - Ομιλία "Ο κ. Ζίγδης παρέστη εις τας οργανούμενας εις την Κάλυμνον εορτάς της Αναχωρήσεως των Σπογγαλιευτικά εις την παραλία της Αφρικής" ΗΜΕΡΗΣΙΑ 28/4/65
20. "Ο κ. Ζίγδης εξάγει τον ρόλον της ιδιωτικής πρωτοβουλίας εις την εκβιομηχάνισιν της χώρας", ΗΜΕΡΗΣΙΑ 9/5/65
21. "Η Ηλεκτροδότησις 247 Αντλητικών Συγκροτημάτων Κυπαρισσίας - Φιλιατρών", ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ 13/5/65
22. "Το Εγκαινισθέν Ενιαιόν Έργον Ηλεκτροδότησεως των 247 Αντλητικών Συγκροτημάτων της Τριφυλίας", ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ 16/5/65
23. "Ενεκαίνισθη Χθες το Μέγα Συγκρότημα Χημικών Λιπασμάτων της Νέας Καρβάλης" ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ 18/5/65
24. "Η Ομιλία του κ. Ι. Ζίγδη εις την Πειραϊκή Πατραϊκή" ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ, 18/5/65
25. "Τα εγκαινία του έργου Ηλεκτροδότησεως εις Τριφυλίαν", ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ, 18/5/65
26. "Φωσφορικά Λιπάσματα - Ομιλία" "Ο λόγος του Υπουργού Βιομηχανίας κ. Ι. Ζίγδη" ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ, 18/5/65

27. Ο Ζίγδης, Υπουργός Βιομηχανίας - Δημόκοιλος, Γεν. Διευθυντής Δ.Ε.Η. επιθεωρούν τα Κρεμαστά
"Ο Υπουργός Βιομηχανίας κ. Ζίγδης και ο Γενικός της Δ.Ε.Η. κ. Δημόκοιλος επιθεώρησαν και απεθαύμασαν το έργο του Αιδώνος στα Κρεμαστά", ΔΥΤΙΚΗ ΣΤΕΡΕΑ,
20/6/65
 28. "Προωθούνται Αύσεις Δι'επαρκείς Πιστώσεις προς την Βιομηχανία", ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, 1965?
 29. "Η Εκβιομηχάνισις Στόχος της Οικονομικής Πολιτικής"
ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ, 1965?
 30. "Το Οικονομικό Πρόβλημα της Ελλάδος", ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
Μαΐος - Ιούνιος 1966
 31. "Εκβιομηχάνισις ο μόνος δρόμος σωτηρίας",
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ, 15/6/66
 32. "Με ευθύνη έναντι του Μέλλοντος, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ
1/1/67
 33. "Η Ελλάδα θα μεταβληθεί σε Βιομηχανική Χώρα", ΒΗΜΑ
4/2/67
 34. "Ο Καρμανλής Χωρίς Αντίπαλο", ΕΠΙΚΑΙΡΑ
23-25/3/1976 (Σελ. 17/59)
 35. "Η θέση μου πρόκληση της Ιστορίας", ΓΥΝΑΙΚΑ,
τεύχος 754, 6-19/12/1978 (Σελ. 35-40)
 36. "Το 1980 εμείς θα είμαστε ρυθμιστές των εκλογών", ANTI
τεύχος 121, 17/3/1979 (Σελ. 24-30)
 37. "Σώζουμε την κληρονομιά μας" ΔΩΔΕΚΑ
Μαΐος 1991 (Σελ. 16-18)
-

Γ- ΑΡΘΡΑ ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΣΤΟΝ Ι.Γ. ΖΙΓΑΝ

1. "Επεισόδια εβδόμης της Βουλής εις βάρος των συνταξιούχων"
ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 25/7/50
2. "Θα επιδιωχθεί εκκαθάρισις του Πολιτικού"
ΕΣΤΙΑ 20/2/51
3. "Η Αντιπολίτευσις και αι Προγραμματικά Δηλώσεις"
ΕΣΤΙΑ 22/12/52
4. "Ελευθεροστομίες"
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ 23/12/52
5. "Ο κατηγορούμενος Λόγος"
"ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ" 1/5/64
6. "Ο κ. Ι.Γ. Ζιγάνης Εκφράζει την εναρξη Σεμιναρίου του ΕΛ.ΚΕ.ΠΑ επί θεμάτων Προγραμματισμού..."
ΗΜΕΡΗΣΙΑ 16/3/65
7. "Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας"
ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ 21-27/2/1976 σελ. 26-27
8. "Ποικιλία ετελίξεων στα κόμματα"
ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ Μάρτη '77 σελ. 13-14
9. "Ιωάννης Ζιγάνης: Ο απόστολος της ενότητας"
ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ 9-13/4/1977 σελ. 25-29
- 10α. "Σε όσους πολέμησαν τη δικτατορία, χωρίς άλλη ιδιαιτελία!..."
σελ. 16
- β. "Αναγκαία η ενότητα για την εδαφική μας ακεραιότητα"
σελ. 20-21
ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ 30/4-3/5/1977
11. "Ανακατατάξεις στα Μεγάλα Κόμματα"
ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ 7-13 Μαΐου 1977
12. "Η καιρεία είναι στόχος Εθνικός Υπερκομματικός"
ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ 21-27 Μαΐου 1977
- 13α. "Η αντιπολίτευση θα καταψηφίσει τον προϋπολογισμό" σελ. 13
- β. "Ι. Ζιγάνης: Γελοιοποιήθηκε η έννοια του τιμωρισμού" σελ. 13
- γ. "Ε.ΔΗ.Σ. εξόδος από τη σιωπή" σελ. 17-19
- δ. "U.S.A. σχέδιο στα μέτρα της διχοτόμησης" σελ. 21-23
ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ 15-21/12/1978
14. ΡΟΥΝΗΣ, Μανώλης: Κριτική Παρουσίαση του βιβλίου "Προτίμησα τη Φυλακή"

III ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

- α) Ο ΟΡΥΚΤΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
β) ΣΧΕΔΙΟΝ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΠΛΟΥΤΟΠΑΡΑΓΩΓΙΚΩΝ ΠΟΡΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ι - ΠΡΟΛΟΓΟΣ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙ - ΠΡΟΛΟΓΟΣ
- γ) "ΕΘΝΟΣ" (απόσπασμα της εφημερίδας)
δ) ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ "ΕΘΝΟΣ"
ε) ΕΛΛΗΝΟ-ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
ζ) ΟΜΙΛΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΗΜΗ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΣΤΟ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ
- η) ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ ΤΗΣ ΖΥΡΙΧΗΣ. Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ
θ) ΔΗΛΩΣΕΙΣ Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ
ΤΟ ΠΟΡΙΣΜΑ
- ι) ΕΝΑ ΕΘΝΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ
λ) ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΗ Η ΕΠΙΒΙΩΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
μ) ΟΙ ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ. ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΑΜΝΗΣΙΑ
ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΩΝ ΚΑΙ ΣΥΜΜΑΧΩΝ ΜΑΣ
- ν) ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ
ξ) ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΠΡΟΒΛΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΑΦΑΝΤΑΙΛΑΞΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΡΥΚΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟΝ
— ΟΥΝΡΡΑ —
ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΣΤΙΟΝ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΟΝ ΤΩΝ ΟΡΥΚΤΩΝ ΠΛΟΥΤΩΝ
ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥΣ ΟΡΥΚΤΟΥΣ ΣΑΥΤΟΥ

Ο ΟΡΥΚΤΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ: BUELL F. MABEN ΑΡΧΗΓΟΥ ΟΥΝΡΡΑ ΕΛΛΑΔΟΣ
Κ. Γ. ΣΙΓΔΗ ΟΙΚΟΝ. ΣΥΜΒΟΥΛΟΥ

Σελ. VIB - XVΓ

ΑΘΗΝΑΙ 1947

Είται άιγής δια πακίλης φάσεως αίτια αυτείλασας άς τό νά μή άναπτυχθή ή μεταλλουργία και μεταλλουργία εν 'Ελλάδι. Οφεί, πρώτα νά λησθή άε άπό αρνητικής πλευράς ούδέποτε καταβλήθη προσπάθεια προς χρέωση συστηματικής πολιτικής άρκετά πλούσιας. Άνάλογο εύθύται βαρύνων και την άποικιακή πρωτοβουλία. Πράγματι μεταθ των βασιικών αείων της άλλάγιας Ιασηνοποιητικής αυτής καταστάσεως περιλαμβάνεται και ή άπαργία των Ιθατικών κεφαλαίων εν 'Ελλάδι προς μαγείας και μακροχρονίους καταθέσεις, μη άποικιασούς την άικον άπόληριν άναρξείων κερδών. Τό γεγονός τότο, προθν και παύ ής μακράς πέρας πολιτικής και οικονομικής άσταθείας της Χώρας, ή άποία άεν άποικιαί έπείσεων κίηνα διά τωαντας καταθέσεις, είχε άς άποτέλεσμα και άς την αείκήν αυτήν περίστασιν την άδυναμία έξασφαλίσσεως σημαντικών κεφαλαίων, τά άποία θά έπάρκουν την άημοσύριαν σοβαρών μεταλλευτικών έπιχειρήσεων, άς και την άνάπτυξήν άποίονων μεταλλουργικών τωσέων.

Είται προφανές ότι, άς αί τείσεις αυτές άνατιστωδών και και ήν μεταπολεμικών περιόδον, τό Κράτος πρέπει, άς έχη έπιτηρέσων και άναδοίτητα, ένα κα ή 'Εδτική Οικονομία έξασφαλίσση σταθερότητά των πωλοσημάτων της συστηματικής άναταλλείσεως του σημαντικού αυτού κίηλου, ν' άπαίλη άραστηριώτερων πρωτοβουλιών έξασφαλίσσεως κεφαλαίων, άως άικαιε τότο και άς την μεταθ των άεο ποιέων περιόδον διά τά παραγωγικά έργα, άς και φυσικά άπό μακρήν ούρη άναγκαστικώς την έλίαν.

Ο σκοπός της παρούσης μελέτης εν τούτοις άν είναι ή έπιτοκικήν καθόρισήσε και ή συστηματική άνάστασι των συνθηκών της μάγρη τήμαρον μεταλλείας ούτε της άναλονθτικής πολιτικής διά τό μέλλον, άλλ' άς ήδη άλέγη, κυρίως ή παρουσίασι των περι το άρκετά πλούτου της Χώρας βασιικών κίηλων στοιχείων τά άποία είναι τό άναρξίωτον έκθέσθηρον πύσος συστηματικής μελέτης περι της άξιοποιήσεως αυτού.

Τό πρόβλημα της αξιοποιήσεως, αυτού και' άποτό, άνατέλει εν τών σημαντικώτερων άναμικτωων μέ τά άποία λογική ή ε' έπιτοκικήν 'άξιοποιήσεως Πλωτοπαργωτικών Πόρων της 'Ελλάδος, εν τη καταρίσει του γενικού σχεδίου διά τό άποιον αυτό είχε αναταθή. Τούτο, άρκετάμωρον την απαρτή, και' ήν χρέωσται αί γραμμάι αυτές την τάμκην του άναρξίωτου, θά τύχη της άποσής χρησιμοποίησεως και έπιτοκίσεως, άως έιδη ή κατάλληλος χροός. Νουμίζων άως ότι έπιθίλλεται νά γίγη νηρία έθελ του άποικιαστέρου των άντερουμίων, άς τό άποία μέ άόύηρος ή έξη έργασία, άως της άπό άιας είναι άρξίωτας καταθέσεως του οικονομικού μας προβλήματος και της άναποικιολογικής αίσιοθείας άς προς τό οικονομικών μέλλον του τόπου, ή άποία έκ αυτής προέκυρα.

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΒΑΛΕΤΟΣ & ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΗΝΘΙΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

UNRRA

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΡΑΜΜΕΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΝΑΛΥΣΕΩΣ

ΕΙΣΤΡΟΦΗ ΑΣΦΟΔΙΣΤΕΣ ΠΛΟΥΤΟΠΑΡΑΓΩΓΙΚΩΝ ΠΟΡΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΧΕΔΙΟΝ

ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΠΛΟΥΤΟΠΑΡΑΓΩΓΙΚΩΝ ΠΟΡΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ι

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΕΧΝΙΚΩΝ & ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΩΝ ΠΡΟΣ ΑΝΑΠΤΥΞΙΝ ΚΛΑΔΩΝ

ΣΕΛ. 11 - 111

ΑΘΗΝΑΙ
ΜΑΪΟΣ 1947

ΣΧΕΔΙΟΝ

ΔΕΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΠΛΟΥΤΟΠΑΡΑΓΩΓΙΚΩΝ ΠΟΡΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙ

ΜΕΛΕΤΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΦΡΟΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ Α'

- I. ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ
- II. ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ
- III. ΕΘΝΙΚΟΝ ΕΙΣΟΔΗΜΑ
- IV. ΙΣΟΣΥΓΙΟΝ ΠΛΗΡΩΜΩΝ
- V. ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ
ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑΤΑ
ΦΕΛΟΓΗΜΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΧΡΕΩΣ
ΠΟΣΩΝΗΝ ΔΑΠΑΝΗΝ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

ΣΕΛ. 1-17

ΑΘΗΝΑΙ
ΜΑΪΟΣ 1947

βλόν, όφείλεται, όφ'ένός μόν εις τήν άνωκαρρήϊόν έπικρατήν και έξαρτημένον στατιστικόν στοιχείον, όφ'έτερου όέ εις τήν σχετικόν έλλειψιν περιγραφικόν και άναλυτικόν μελετών επί των όποιων όά ήθύντο να βασισθί ή 'επιτροπή. Έντός τών χρονικών ειδικιών εξ έλλου, τά όποια υϊό-θεται άδτη, κατάστα έντελώς έδύνατος ή μεγαλύτερα έπέ-κτασις τών έργασιών της.

3. Επρό τούτο πιστεύεται, ότι εκ του τριπτόχου τών με-λετών: άσπασχολήσεως-είσοδήματος-ίσοζυγίου κληρωτών προ-κύπτει σαφώς ή έκτασις και ή φύσις του έλληνικού οικονομικού προβλήματος, ός και ό ρεθμός μέχρι του όποιου ή ό-λη οικονομική πολιτική ή άσκηθείσα παρά του ήρώτους και των άλλων οικονομικών 'οργανισμών ήτο ή προσομοιότερα υϊό-νά ήπιτηγθή ή έπάρκεια μεταλλάσεως τών κατά τήν όκο έπέ-κτασις κερτίσεων άπονησάμενών δυνατότητων, έντός του κλίμα-του τών ειδήσων συνθήκων.

Αι όπόλοιποι μελέται όφ'έτερου άναφερόμεναι εις άλλος έκδηλώσεις της άσκηθείσης οικονομικής πολιτικής επί όπο-σκόπευσαι εις τήν διά της συστηματικής ατόων άναλύσεως διαπίστωσιν τών σκοπών εις ός άερίλειαν και τών άποτελε-σμάτων τά όποια είχον, όδήγοιόν, νομίζομεν, εις άριστάς συγκεκριμένον συμπέρασματα τά όποια να βοηθήσουν εις τό να άπορευνηθή εις τό μέλλον ή άνασταλτική έπιόρασις επί της οικονομίας κερτουσιών μέτρων κακίς θεωρητικής θεμελιώ-σεως και άυστηροτετακίτου έφαρμογής.

Τέλος ή περί της έξελίξεως του κληρωμού μελέτη έν συνουσίωμ με τας όπολειούσας άποκλύεται: ένεργών τών έδύ-νατων τών όποιων το έλληνικόν οικονομικόν πρόβλημα όέ προ-βλεπεί εις τό έμεσον μέλλον, εάν δέν έπιχειρηθή συστημα-τική άποσκόπεισι όργανική μεταβολή της διάρθρωσεως της έλ-ληνικής οικονομίας.

4. Είναι ζήτη πρός τόν σκοπόν του Παραρτήματος τούτου 'επισκόπεισι συγκεκριμένον πρόβλεσον περί μεταρρυθμίσεων και νέων μέτρων πολιτικής και όργανώσεως. Αι γινόμεναι τούτου είδους μελέται, έχον τήν θέσιν των εις τόν κώ-κων τών θεμάτων τά όποια όδεν να περιληφί, τα έχέλιον. Έν τούτοις, κατ'έξίρεισιν, εις μερικώς τών μελετών περιλη-φόμεναι, κερνεστικώς συγκεκριμέναι τινές άποδείξεις επί όποια, όπως άφορούν έπιόματα τεχνικής άλλος τύπου, 'μετα-μικτικού άλλος χαρακτήρος.

5. Αντικείμενον τών μελετών του Παραρτήματος τούτου άπετελειεν ή έλληνική οικονομία έν τή οικονομική, ατόης κατάστασι, θεωρούμεν ότι: ή έξουσις της σημαντικής χάσεως τούτου είδους ούτε υϊαση είναι, έλλείπει στατιστικόν στοιχεί-ων, δια, όδτε και μεγάλην άξίαν έχει διά της άπόψεως της κατανοήσεως του έλληνικού οικονομικού προβλήματος. Αι εκ του παλαιου καταστρωσί και αι έλληνι συνέσεις τούτου κηυίς να διλάξουν τήν φύσιν του προβλήματος αούτου, του κρο-έδουσι, άλλως μεγαλύτερον όφένητα. Έξ άλλου όπως συνε-σκόπεισιν κολλί διά τά στοιχεία τό συνιστώντα τούτο.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ (1)

ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ "ΕΘΝΟΣ" (24.3.1970)

Το «Έθνος» θέτει δύο ερωτήματα στον πολιτικό κόσμο
... και ο κ. Ζήσης ζητά να γίνει ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΕΘΝΙΚΗΣ
ΕΝΩΣΙΣ μεταξύ όλων των πολιτικών.

Το «Έθνος» εν όψει της κρισιμότητας την οποίαν έχει προσλάβει το κυπριακό ζήτημα και εις την έπισημίαν του να συμβάλει εις την καλύτερον δυνατήν αντιμετώπισιν του εθνικού θέματος άπαιτηνέη προς διατροπήτους του πολιτικού κόσμου και τους έθεσε τα έξης ερωτήματα:

1. Ποια είναι η γνώμη σας δια της προοπτικής εξέλιξης εις την Κύπρον και το ένδεχόμενον να υπάρξουν έπιπτώσεις γενικωτέρων;

2. Νομιστείτε, ότι θέ ήτο σκόπιμον όπως το όλον έθνος ήθετα της Κύπρου αντιμετώπισή άπευθύνως και κατά τρόπον ενιαίον όπου ολοκλήρου του πολιτικού κόσμου της Χώρας;

Εις τα ερωτήματα αυτά άπαντά σήμερα ο κ. Ιωάν. Ζήσης, πρώην Υπουργός της Κυβερνήσεως Έθνικος Κέντρου. Μετάφραση θά δημοσιευθή ή άπάντησις έτέρου πολιτικού. Ο κ. Ζήσης έδωκε τα έξης:

«Τα τρεπτικά γεγονότα των τελευταίων ημερών ηυκανίζουν ότι ο Έλληνας της Κύπρου άφρονεται όπο την άπειλήν «αειφορόν» δοκιμασίαν. Ήμενίζον, έπισης, ότι οι έσρα έσονται ποσ των άνωκων με την Ελλάδα δοκιμαζόμενα δεινώς. Μέτα εις την παρεμμενην δεινήν άποστασίαν, οι έτι της καταστασεως αυτής κώνονα ή έλως είναι προσηκεία.

Ο άγωνίζόμενος δια την ελευθερίαν του κυπριακού λαού χρειάζεται είπω ποτε και άλλωτε σήμερα την σπορήν, την συμπαράστασιν και καθοδήγησιν της Ελλάδος. Και όμως την στιγμήν άκριβώς αυτήν διατυπώνονται άνευθύνως συστάσεις ή και απειλαί διά την κατάλησιν των ελευθεριών του... Είναι ταύτω πραγματι άδιανόητον.

Την σπορήν αυτήν του Έθνους προς την Κύπρον δένεται να την παράσχη κατά τρόπον έπιμερομένην και άποτέλεσματικόν, πολιτική Κυβέρνησις, άπολιμείνουσα της πλήρους έπιστοσύνης του Ελληνικού λαού. Μία τοιαύτη Κυβέρνησις θά διαπέτη ένοχημένον κόμησ διά την συμπαράστασιν του κυπριακού άγώνος δεινώς.

Επιούκωλεια, έπιώνως, ή έπιστροφή εις την δημοκρατικήν τάξιν, ίνω, έντός των πλαισίων αυτής, στρατιωτική Κυβέρνησις Έθνικής Ένώσεως, διά να αντιμετώπιση την κρισιμότητα των κερών. Και ταύτω πρέπει να γίνει το ταχύτερον. Διά να άποσοιηθήν οι έπιπλοκώμενα νέα έθνια δοκιμασία».

ΕΛΛΗΝΟ-ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ (1)

ΣΙΓΑΡΕ : Ήθε σέβαστά, Κύριε Πρόεδρε, γιά την πρόσκληση σας σ' αυτό το βήμα. Είναι προνόμιο γιά μένα να μιλήσω στους αξιοσίτους εκπροσώπους του αμερικανικού λαού. Και τούτο είμαι γιατί έχω πλήρη άγνοηση τών ιστορικών δεσμών ειλίας και συνεργασίας, που άνωσαν τους δύο λαούς μας, από τόν καιρό τού άναγα γιά την Ελληνική ανεξαρτησία μέχρι σήμερα.

Είμαι ένας παλιός κοινοβουλευτικός, άρχισα την πρόσκλησή σας με έκπληξη συγκίνηση. Ήθεώ τον έαυτο μου ως εκπροσωπο τού τελευταίου Ελληνικού κοινοβουλίου, τού όποιου ή λειτουργία άρχισακε τόσο βράνασα το 1967. Όμως το κοινοβούλιο μας ήσκαλούσε να ήσκαχε στα εαθήματα και στις έλλειπες τού Ελληνικού λαού. Ή παρουσία μου έβδ τρέπη έπίσης να χρησιμοποιηθεί ως έπαινηση τής δικτατορίας πολλών από τους έπίλεκτους συναδέλφους μου, όπως ο Γεώργιος Μπαϊρος, ο Γιάννης Καραλαμποπούλος, ο Γεώργιος Σπαργιού και ή Άσπρινα Γιάννου, που συνεληθήσαν βράνασα τις τελευταίες μέρες και στάλθηκαν στη φυλακή ή σε έκστρωση. Δικαιώζονται μαζί με γιλιάδες Έλληνες πατριώτες, γιατί είχαν τό ήθος να μείνουν πιστοί στα θέματα τους τής ελευθερίας και τής δημοκρατίας και στα κρήθρον τους άπαινητή στον Ελληνικό λαό.

Γιατί είναι έκρη ή πρόσκληση

Υπάρχει μέλος και Έλλησ, σπουδαιότερος λόγος, γιά τον όποιο άποθήρτακα την άνηχη σας πρόσκληση. Έπιος από τους έτε προσέστους στασιους δεσμούς τους, οι δύο χόρος μας συνδέονται έπίσημα, όχι μόνο γιά την άμυνα τής ανεξαρτησίας και τής άσκακής τους άκροισότητας άλλα και γιά την προστασία ένος γνήσιου δημοκρατικού τρόπου ζωής.

Γιά να γίνουν όχι μόνο παλικά άλλα και συστατικά άποδοτικές οι συμμαχίες μεταξύ ελευθέρων έθνών, ποσπη να σπαρέζονται πάνα στην άποδοχή τους από τους λαούς που άπορούν, όπως την ήσκαζούν οι άποστοί άντιπροσώποι τους. Γιά να παρουσιασώμε το πρόβλημα ρατό, «ή ελευθερία και ή δημοκρατία είναι τάλο σπουδαιότερες άποθέσεις, γιά να τις άσπρούμε μόνο στους εορείς τής έκταλαστικής έξουσίας—ης κωδωνήσεαι.»

Μ' αίτη την αντίληψη και με πλήρη συνείδηση τών δεσμών μου εαθένων, ήσκαρίζομαι σήμερα μπροστά σας, ως μέλος τού τελευταίου Ελληνικού κοινοβουλίου, που θέ παρουσιαιεί ή μόνη νόμιμη άκροισήση τής θέλήσεως τών Έλλήνων, όσώτος γίνουν και πάλι στη χόσα μου γνήσιες και ελευθερές εκλογές.

(1) Κατάθεση επί της Αμερικανικής πολιτικής προς την Ελλάδα Βουλή των Αντιπροσώπων - Επιτροπή εξωτερικών υποθέσεων - υποεπιτροπή Ευρώπης (Κείμενο προ της συζήτησεως, Washington DC, Τετάρτη 27 Μαρτίου 1974) (Από Το βιβλίο "για τη Δημοκρατία και την Κύπρο" Έκστεις μήνες αγώνα στις Η.Π.Α." ΣΕΑ, 45 - 80 - Έκδόσεις ΠΑΠΑΖΗΣΗ, 1975

Γιατί το NATO είναι διαφορετικό

Φαίνεται, άκ' αὐτά, ὅτι ἡ ἰσπερίσπιση τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δημοκρατίας δὲν εἶναι ἀπλῶς μὴ κενὴ ἰδεολογικὴ φράση, γιὰ τοὺς συμμάχους τοῦ NATO, ἀλλὰ μὴ ἀπίσμη νομικὴ καὶ πολιτικὴ ἰσπεχρέωση γιὰ κάθε κράτος - μέλος χωριστὰ καὶ γιὰ ὅλα μαζί. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ ποὺ διακρίνει τὴ Βορειοατλαντικὴ Συναχία ἀπὸ τὶς παραδοσιακὰς στρατιωτικὰς συναχίας τοῦ παρελθόντος καὶ ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἰστορικὴ τῆς ἰδιοιολόγησι.

Περ' ὅλα αὐτὰ, ἡ δημοκρατία καταστράφηκε καὶ τὸ ἔθνος μας, ἐνὶ βρασιόταν γάτο ἀπὸ τὴν ἀμερία τοῦ NATO, ἰσπεβλήθηκε στὴ ἰοκμασία μὴς στρατιωτικῆς ἰκτατορίας. Ἐπὶ γίνουμε ἡ πρώτη ἰοτικοσφραγματικὴ χώρα ποὺ ἀποσποδρόμησε πρὸς τὸν ὀλοκλήρωτισμὸ.

Δὲ θὰ ἰπιγρήσμε νὰ καταδείξμε ἔσθ τὶς πολὺπλοκὰς αἰτίας τῆς καταλίσσεως τῆς δημοκρατίας στὴν ἔλλαδα. Εἶναι καλύτερα νὰ ἀρήσμε τὸ ἔργο αὐτὸ σποὺς ἰστορικοὺς τοῦ μέλλοντος. Θὰ τόνισμε ὅμως ὅτι ὁ ἔλληγκὸς λαὸς οὔτε ἀρνεῖται οὔτε ἰσπομῶ τὴ μετῶδα τῆς δικῆς του εὐθύνης γιὰ τὴν πωρηνὴ του ἰοκμασία. Ἄλλὰ πιστεύει, ἔπισης, πὸς ἔνα συγκεκριμένο μέρος τῆς εὐθύνης — ἰσως τὸ μεγαλύτερο — βρασιναὶ τοὺς συμμάχους του.

Οἱ ἔνωμένες Πολιτεῖες δὲν ἐκπλήρωσαν τὶς ἰσπεχρέωσεις τους

Ἄν οἱ σύμμαχοι, καὶ εἰδικότερα οἱ ἔνωμένες Πολιτεῖες, εἶχαν ἐκπλήρωσει τὶς συμβατικὰς τους ἰσπεχρέωσεις γιὰ τὴν πρὸσπιση τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἡ ἰκτατορία δὲ θὰ μπορούσε οὔτε νὰ ἐπιβληθεῖ οὔτε νὰ ἰπιγρηθεῖ. Ἄστυχὸς ὅμως οἱ σύμμαχοί μας δέχτηκαν, σπνεργάστηκαν καὶ τελικὰ βροήθησαν τοὺς ἔλληγκους ἰκτατορας. Ἐσποραδικὰ κάμνονε μωρικὰς χειρονομίες ἰσπας ἀποδοκιμασίας τοῦ καθεστῶτος καὶ ἰκτατορῶνον εὐχὲς γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς δημοκρατίας. Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν πῆραν ποτὲ οὐσιαστικὸ πνερηόμνω.

Ἐσθ πρέπει νὰ τόνισμε ὅτι ἰπικρίνουμε μόνω τὶς σπνωματικὰς κυβερνήσεις καὶ ἀσφαλῶς, ὄχι τοὺς εὐρωπαϊκοὺς καὶ τὸν ἀμερικανικὸ λαὸ, οὔτε τὰ εὐρωπαϊκὰ κοινοβούλια καὶ τὸ ἀμερικανικὸ Κογκρέσσο, τὸν ἐλευθερο καὶ ἰσπειθνο ἔθνος καὶ ἀπὸ τὶς ὀσὸ πλευρὰς τοῦ Ἀτλαντικοῦ, οὔτε τὶς πολλὰς ἰδιοτικὰς ὀργανώσεις ποὺ δὲν ἔπαυαν νὰ ἐκπαρῶνον ἀπὸ τὴν πρῆτη στιγμὴ τὴν ἀγανάκτηση τους γιὰ τὴν κατάρρηση τῆς δημοκρατίας καὶ νὰ πρσφέρουν ἠθικὰ καὶ ὀλικὴ σπνεπαράσταση στὸν ἀιχμαλωτισμένο ἔλληγκὸ λαὸ.

Ἐμπενίζουμε μπρσστὰ σας σῆμερα, κύριε Πρόεδρε, ὡς φίλος καὶ ὡς ἰσότημος ἔταρος σὰ μὴ κενὴ ἰσπῶση. Γι' αὐτὸ ἰπιπρῶτα μοι νὰ εἶμαι λίγο ὀμῶ ἐλλεπηνῆς, ὀπως μπρσθεῖ κανεὶς νὰ εἶναι μόνω μὴ πρσγματικοὺς φίλος.

Ὅταν ἔγινε τὸ πρσβικὸπτημα τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967, ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνηση ἰσπασσε νὰ δηλώσει ὅτι καταλήθησε ἐξ ἀπρὸςτοου καὶ ὅτι δὲν εἶχε γνώση ἡ ἀνάμειξη σ' αὐτὸ. Ὁ ἔλληγκὸς λαὸς ὀμως ἀρνήθηκα νὰ πιστέψει αὐτὴ τὴ δήλωση ἀσπῶτητας. Καὶ πιστεύει, ἔπισης, πὸς ἡ ἰκτατορία δὲν θὰ εἶχε μπρσθεῖ νὰ ἰπιγρηθεῖ στὴν ἔλλαδα χωρὶς τὴν ἰσπῶρηξη τῶν Η.Π.Α. Δὲν εἶναι ἡ ὀρα νὰ ὀσσω ἔσθ λεπτομερῆ σποηρία, πάνω στὰ ὀποῖα σχηματίσθηκα ἡ κπποῖθηση αὐτῆς τῆς ἔλληγκῆς κοινῆς γνώσης.

Μιά προσωπική έκπαιξη

Έπιτρέψτε μου όμως να σάς δείξω μιά άποικιοκρατική προσωπική έκπαιξη. Άποτελεί τυπικό παράδειγμα της συμπεριφοράς που τροφοδοτεί τις όβονιες μας, όσον άφορ ά την άμερικανική συνενοχή στο πραξικόπημα τοό 1967.

Έξί μέρες μετά το πραξικόπημα, συναντήθηκα σέ φιλικό σπίτι της Άθήνας με άνώτερη ύπαλληλο της πρεσβείας τών Η.Π.Α. Έχγε περάσει τά τελευταία έξι μερόνυχτα κλεισμένη στην πρεσβεία. Οι πρώτες λέξεις της, μόλις με είδε, ήταν κάτι τέτοιο : «όόξε τά θεά, όλα ήγαν καλά και όλοι είναι εύτυχέζοι». Όταν της δείπικωσα άπείρισστα τη θεωρητικότά μου για τά λόγια της και την άγανάκτηση τοό έλληνικού λαοό για τό πραξικόπημα, μου άνέπτυξε την ακόλουθη θεωρία :

«Οι άνθρωποι που κατάλαβαν την έξορία είναι μιά μικρή ομάδα ποικιτανών αξιωματούχων, που φυσικά δέν έχουν πολιτική πείρα. Πολύ σύντομα θ' άναγκαστούν να ζητήσουν βοήθεια άπό έντιμους και έμπειρους πολιτικούς, όπως όσες, μ' όλο πού σήμερα νομίζουν ότι όλοι οι πολιτικοί είναι άχρηστοί και διεφθαρμένοι. Όπως ό Άγιοσκι Χάν στο Πακιστάν, θά προσγειωθούν και θά ζητήσουν τη βοήθειά σας και σάς θά πρέπει να τούς την προσφέρετε, για να προδείξει ό τόπος σας, άκριβός όπως στο Πακιστάν»¹.

Μείνουμε άναυδοί ! Η πρεσβεία και ή κυβέρνηση τών Η. Π.Α. είχαν άπίσημα δηλώσει ότι δέν γνώριζαν ποιοί ήταν οι έξοιστες τοό πραξικόπηματος. Πώς λοιπόν μια σημαίνουσα ύπαλληλος μπορούσε να δείχνει τέτοια άνακούφιση αλλά και τέτοια μαντική ικανότητα για τό μέλλον :

Άμερικανικοί Έτανοι πρós τό καθεστós

Αυτό άκριβός επιδίωξαν να πετύχουν οι έπισκέψεις τών κ.κ. Άγκιτος, Στάν, Λαιντ και Ρότζερς, καθώς και άναριθμητων ναυάρχων και στρατηγών. Οι έπισκέπτες αυτοί έπείλαν όμοόμορφα τίνους για τό καθεστós. Έκαναν ένδοξοσώδεις δηλώσεις για τό «έλληνικό οικονομικό θέημα» ή για την «έπιτορη... έπιγγελματική έτοιμότητα τών έλληνικών ένόκλιων δυνάμεων», δηλώσεις πού έντεχνα άλλοοισαν την εικόνα της πραγματικότητας και άποθέρωναν τόν έλληνικό λαό.

Έπιπλέον οι Ήνωμένες Πολιτείες πρόσφεραν στην έλληνική δικτατορία μεγάλη οικονομική βοήθεια, σέ δώφορες μορφές.

Σέ κολλές περιπτώσεις οι Ήνωμένες Πολιτείες δέ δίστασαν άκόμα και να έπιβούν για να έμπούσουν εύρωστικές κυβερνήσεις να πάρουν σοβαρά μέτρα κατά της δικτατορίας, σύμφωνα με τις ύποχρεώσεις πού άπέρεαν άπό τό ΝΑΤΟ.

Εκτελέσεις των Η.Π.Α. για να προστατευτούν οι Έλληνες δικτάτορες πραγματοποιήθηκαν, ακόμα και στους κόλπους 'Οργανισμών, όπως το Συμβούλιο της Επικρατείας ή η Ε.Ο.Κ., στους οποίους οι Η.Π.Α. δεν είναι καν μέλος.

Προσπάθησαν π.χ. οι Η.Π.Α. να impoδίσουν το Συμβούλιο της Επικρατείας να πιάσει την ελληνική κυβέρνηση να δημοκρατικοποιηθεί, γιατί διαφορετικά θα αποβαλλόταν από μέλος του.

Το τελικό αποτέλεσμα της πολέμοφρα αινωικής πολιτικής των Η.Π.Α. προς την ελληνική Χούντα ήταν να καταστήσει τη μεγάλη πλειοψηφία των Έλλήνων άξιαματικών — πο πιστεύουν ότι η άμυνα της Ελλάδας εξαρτάται ζωτικά από τον άμερικανικό παράγοντα — παθητικό παρατηρητή της καταλόσως της δημοκρατίας στη χώρα.

Η πολιτική των Η.Π.Α. υπέρ της Χούντας

Είναι βέβαιος πώς είστε ενήμεροι των άπαιρημάτων που έχουν προβληθεί για να δικαιολογηθεί ή φιλοζωντική πολιτική της άμερικανικής κυβέρνησης.

Πρώτο : «ό κομμουνιστικός κίνδυνος». Έχει άπανεπιλημμένα ειπωθεί ότι το πρεζικόστημα έπιασε την Ελλάδα από τον κομμουνισμό. Όμως ή πείρα των τελευταίων 7 χρόνων άπέδειξε πόσο άβασμος ό ισχυρισμός αυτός.

Δεύτερο : ό ισχυρισμός ότι άν ή Ένωση Κέντρου είχε κερδίσει στις έδωλες, που είχαν προγραμματιστεί για τό Μάιο του 1967, ή Ελλάδα θα είχε άγκαταλείψει τό ΝΑΤΟ. Αυτό είναι σέ θέση να τό διακρίσει όποθόνα και κατηγορηματικά.

Τρίτο : ό ισχυρισμός ότι τό έλληνικό κοινοβουλευτικό καθεστώς ήταν τόσο φαλλο, ώστε δε θα μπορούσε να διατηρηθεί για πολύ, χωρίς να καταστρέψει τη χώρα. Τά τελευταία 7 χρόνια έντοτος, ούτε μία όπογραμμίση, ούτε μία περίπτωση διασθορός άποκαλύθηκε, που να βραβαίνει πρήν κοινοβουλευτικούς. Συνέβη άκριβός τό άντίθετο. Τό τελευταίο πρεζικόστημα της 25ης Νοεμβρίου 1973 έγινε με κύρια δικαιολογία την άνάγκη να εξυγιάνουν την «Επανάσταση» από τη διασπαρμένη άγροσία του Παπαδόπουλου και των συνέταίρων του, που άντιπαταίζουν τώρα στρατοδικείο για τά άνομήματα που έδωκαν όταν ήταν στην άρχή.

Τέταρο : ότι ή δικτατορία είναι «ιστορική άναγκαιότητα» για να άπταιχθεί ό άσυνγχρονισμός και ή οικονομική πρόοδος της Ελλάδας. Όμως τά άποτελέσματα άπέρβαν άκριβός τά άντίθετο. Τώρα άπάρχει σελόδη καθολική άποσύνθεση της κοινωνικής δομής και της πολιτικής ζωής. Υπάρχει σωθής άποσθοδρόμηση στην παιδεία, πράγμα που προκάλεσε τη μεγάλη και άσερκή έξέγερση του φοιτητικού κόσμου. Στην Έκκλησία άπάρχει σοβαρή άναταραχή. Άκόμα κι αυτό τό σύστημα της δικαιοσύνης δικιμάζεται. Ό άοικητικός μηχανισμός βρίσκαται σέ πραγματική άνωστάτωση και τό έλλοτε πύρωστο οικονομικό σύστημα μήκη σέ μία πάση έντονης κρίσης.

Πέλατο : ότι η δικτατορία είναι άναγκαία για τη διαφύλαξη των στρατηγικών συμφερόντων της Σομαλίας. Κι αυτό το επιχείρημα δεν έχει βάση. Ή Ελλάδα προσχώρησε στο NATO με τη συγκατάθεση του λαού της και την απόφαση των κοινοβουλευτικών της κυβερνήσεων. Σ' όλη τη μεταπολεμική περίοδο, κατά δε διατεταχθήκε διαμαρτυρία εναντίον των κυβερνήσεων αυτών που εκπλήρωσαν στο άκραιο τις υποχρεώσεις τους απέναντι στο NATO.

Τά στρατηγικά συμφέροντα των Η.Π.Α.

Έξισου αβέσπμο είναι και το επιχείρημα ότι τη δικτατορία έκαναν άναγκαία τα νόημα στρατηγικά συμφέροντα της 'Αμερικής στην Ελλάδα. Οι ελληνικές κυβερνήσεις δεδόμεσαν πάντοτε σωστά τις στρατιωτικές συμφωνίες του 1953, 1956 κλπ., μεταξύ Ελλάδας και Η.Π.Α. Είναι όμως σημαντικό στο σημείο αυτό να γίνει μία ξεκάθαρη διάκριση μεταξύ «στρατιωτικών συμφερόντων» από τη μία μεριά και «δεσπολόνσεων» ή ακόμη «παραχώρησης πολιτείας», όπως είναι ο έλληνασμός, από την άλλη. Οι κοινοβουλευτικές κυβερνήσεις δε θα προσέφρονταν έθελοντικά να εξουκρητήσουν τα λεγόμενα «αμερικανικά στρατιωτικά συμφέροντα», χωρίς πρώτα να διαρενηθούν έπισταμένα τις συνέπειές τους.

Άς πάρουμε ζενα ως παράδειγμα τις λιμενικές δεσκολόνσεις στην τόσο πυκνοκατοικημένη περιοχή της 'Αθήνας. Οι λιμενικές δεσκολόνσεις δεν έχουν καμιά σχέση με πραγματικά στρατηγικά συμφέροντα. Είναι απλώς δικητική δεσκόλωση για τον Έκτο Στόλο. Έκδύτουσ όμως την 'Ακρόπολη — και συμπτωματικά τρία δεκατομύρια Έλληνες της περιοχής της 'Αθήνας — στους μεγάλους κινδύνους της πυρηνικής έποχής μας. Έπιπλέον οι λιμενικές δεσκολόνσεις έπιδεινώνουν τα προβλήματα της μόλυνσης, δεως και πολλά άλλα που άφοροδν το περιβάλλον, σε μία μεγάλη άστική περιοχή. Δημοσργον έπίσης κοινωνικά και πολιτιστικά προβλήματα που είναι δενατό να έχουν σοβαρές έπιπτώσεις. Είναι στ' αλήθεια έξοργιστικό το επιχείρημα ότι η εξασφάλιση τέτοιων «στρατηγικών συμφερόντων» κατόπιν άναγκαία την έπιβολή της δικτατορίας.

Ή εξασθένηση των ενόπλιων δυνάμεων

Για να καταλήξουμε πάνω στο σημείο αυτό, πρέπει να έπογραμμίσουμε ότι το καθαρό αποτέλεσμα της δεσκατορικής δεσκιβερνήσεως άπηρεζε ή εξασθένηση της δομής των ελληνικών ενόπλιων δυνάμεων, γιατί όλοι σχεδόν οι άνώτατοι αξιωματικοί, που είχαν πολεμική πείρα και σύγχρονη επαγγελματική κατάρτιση, έχουν άπομακρονθεί από τις τάξεις τους για πολιτικούς λόγους. Ή ναυτική άνταρσία του Μαΐου 1973 άπεκονίζεα καθαρά τόν κίνδυνο άποσυνθέσεως των ενόπλιων δυνάμεων.

Στρατηγικό «οικόπεδο»

Δέν είναι περίεργο, επομένως, ότι ή συμπεριφορά τών συμμάχων μας, και ειδικά τών Ήνωμένων Πολιτειών, θεμελιώσε στό μυαλό τών Έλλήνων τήν αντίληψη ότι ή χώρα τους εξολογείται άποκλειστικά σάν «οικόπεδο», σάν γεωγραφική έκταση μέ μεγάλη στρατηγική σημασία και ότι γι' αυτό μέσα στά πλαίσια τής 'Ατλαντικής Συμμαχίας ό ελληνικός χώρος μεταβλήθηκε σ' ένα πρώτο στρατόπεδο συγκεντρώσεως για τό λαό του.

Μοδ προκαλεί πόνο νά άνασπείρα ότι τό αποτέλεσμα τής καταστάσεως αύτής είναι ή διάβρωση τής θεομής ειτίας και τών παραδοσιακών δεσμών μεταξύ τών λαών μας. Μέ θλίψη βλέπω ένα κύμα άντιαμερικανισμού, που καθημερινά γίνεται ισχυρότερο και άπληκτικότερο. Θα ήταν κρίμα, άν ό ελληνικός λαός όφειλε άμετάκλητα στό συμπέρασμα ότι, μέσα στά πλαίσια τής 'Ατλαντικής Συμμαχίας, δέν ύπάρχει γι' αυτόν άλλη μοίρα παρά τού σκλάβου. Στην περίπτωση αύτή, μπορώ νά σάς διαβεβαιώσω πως, μαζί μέ πολλά άλλα, και τά στρατηγικά σας συμφέροντα θά ζημιωθούν άνεκάνορθατα.

Και τώρα τί ζητούμε από τούς συμμάχους μας και ιδιαιτέρως από σάς, τούς 'Αμερικανούς :

'Ασφαλώς όχι έπίμβαση. Αυτό θα ήταν αντίθετο μέ τήν έθνική μας περηφάνια, τά συμφέροντα και τή νοοτροπία μας. Ζητούμε μόνο νά είστε πιστοί στις ίσχυρέσεώς σας, τις ήθικες και συμβατικές, που και οι δύο τηγάζουν από πίσω μας διεθνείς συνθήκες. Ζητούμε νά σταματήσετε νά έπιβαίνετε στις άσυντηρικές μας ύποθέσεις, είτε κάνοντας όρισμένως έντονας είτε παραλείποντας άλλες που έπιτρέπουν στη δικτατορία νά έπιζει.

Ή γλώσσα τής ειλκρίνειας

Θέλουμε νά διαδηλώσετε τήν άλληλεγγύη σας πρós τόν ελληνικό λαό. Έλπιζω πως δέ θα μέ παραγγήσετε που μιλά ειλκρινά και μέ κάποια όθρημ. Είμαστε ελεύθεροι άνθρωποι. Ίσοι έπιτροί σε μέ κοινή ύπόθεση, τήν προστασία τού δημοκρατικού τρόπου ζωής. Αυτό που ζητούμε από τις Η.Π.Α. δέν άφορά μόνο τά συμφέροντα τού λαού μας. Είναι ή βάση τών πραγματικών και μακροπρόθεσμων συμφερόντων τής συμμαχίας μας — επομένως και τών δικών σας.

Δέ θέλουμε τήν έπίμβαση τού Έκτου Στόλου. Θεός φυλάξει! Όδες ζητούμε κανένα άλλο είδος δυναμικής έπιμβάσεως. Σχημαίνουμε τέτοιες «λύσεις» και τις άπορρίπτουμε.

Είναι όμως άλόγιστα άπαράδεκτο νά χρησιμοποιούνται τά τάνκς τού NATO για νά καταλύσουν τις ειλκρινές ένός σύμμαχου λαού. Και είναι άξίσιμα άπαράδεκτο νά δίνει ό Έκτος Στόλος τήν έντύπωση ότι ύποστηρίζει αυτά τά τάνκς, όταν πράγματι κρατούν τό λαό μας σκλάβο και κοροβιλούν έθνος φοιτητές που ζητούν ειλκρινά και δημοκρατία.

Ἡ δικτατορία είναι τραγωδία

Καί γὰρ νὰ συμπεράνει: Ἡ δικτατορία είναι τραγωδία γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ λαό. Είναι επίσης κίνδυνος γιὰ τὸν ἐλεύθερο κόσμο. Είναι στ' ἀλήθεια ἡ ἄρνηση τῶν βασικῶν ἰσοτιμιῶν ποὺ ἐκπράζει ὁ ἐλεύθερος κόσμος. Σήμερα ὁ Ἑλληνικὸς λαός είναι ἀπόλυτα ἐνωμένος κατὰ τῆς δικτατορίας. Ἡ πολιτικὴ του ἡγεσία είναι κι αὐτὴ ἀπόλυτα ἐνωμένη στὴν ἀντίθεσή της πρὸς τὸ καθεστῶς, καθὼς καὶ στὴν ἀπόφασή της νὰ ξαναφέρει τὴ χώρα στὴν ἐλευθέρτητα. Ἐξέλλου, μετὰ τὸ πραξικόπημα τῆς 21ης Νοεμβρίου 1973, ἡ δικτατορία είναι ἐσωτερικὰ ἀδύνατη καὶ ἀπεσπασμένη, ἀντιμαρτυρεῖ δὲ παράσια προβλήματα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ λυθοῦν μὲ τὰ τάνγκ.

Τὸ νέο καθεστῶς βρίσκεται ἀντιμέτωπο μὲ τὴν ὀργή καὶ τὴν ἀπογοήτευση τοῦ λαοῦ μας, ποὺ ἐκτεινόνται ἀπὸ τὸν οικονομικὸ κληθερισμὸ καὶ τὴν πολιτικὴ καταπίεση. Ἡ ἐπαναλειτούργεια τοῦ ἀπίστευτος σήμης στρατοπέδου ἀποκρίσεων τῆς Γουάρου ἔγινε τὸ συμβόλο ἐνὸς καθεστώτος ποὺ βασιζέται στὸν τρόμο γιὰ νὰ ἐπιβάλλει τὴν τάξη.

Τελειωτὰ, ὄχι ὅπως καὶ λιγότερο σοβαρῶ, μέσα στις τάξεις τοῦ καθεστώτος ἀναπτύχθηκαν δυνάμεις ποὺ ἀπαιτοῦν τὴ μόνη παραμονὴ τῆς Ἑλλάδας στους κόλπους τοῦ Δυτικοῦ Κόσμου. Τώρα είναι ἡ στιγμὴ νὰ διακλιμακώσουμε τίς προσπάθειές μας καὶ νὰ ἐλευθερώσουμε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴ δικτατορία, μὰ γιὰ πάντα.

Ζητοῦμε ἀπὸ τοὺς συμμάχους μας νὰ σταματήσουν νὰ βοηθοῦν τὴ Χούντα, πρὶν εἶναι πολὺ ἄργα. Ζητοῦμε ἀπὸ τοὺς συμμάχους μας νὰ σταματήσουν τὰ κλισιὰ τῆς «εὐελκῆς πειθοῦς» ἢ τίς συστάσεις γιὰ λύσεις ὅπως ἡ ἀπονομαζόμενη «τουρκικὴ». Ἡ λύση αὐτὴ, εἰδικά, ποτὲ δὲν ἔπρεξε κατάλληλη γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ὁποσοδήποτε είναι σήμερα πέρα πολὺ ἄργα γιὰ νὰ δοκιμαστῆ.

Ἄλλα τὰ ὅποια εἶναι δικὰ μας δουλειά.

Κόμμα Πρόεδρος, σὺς εὐχαριστῶ.

ΕΔΗΚ

Z. ΜΙΑ ΚΑΘΑΡΑ ΠΡΟΔΟΤΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ (1)
Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ ΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΒΑΝΔΑΛΙΣΜΟΥΣ
ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΗ (1955)

Στις 17.2.1989 έγραψε τις ακόλουθες δηλώσεις:

Η αποκάλυψη από την τουρκική εφημερίδα «Χουρίετ» του γεγονότος ότι οι βανδαλισμοί του τουρκικού όχλου κατά τις ελληνοτουρκικές μεμονωμένες της Κωνσταντινούπολης και των Σμυρνών ελληνοτουρκικών του ΝΑΤΟ στη Σμύρνη, στις 6 και 7 Ιουνίου 1955, δεν ήταν αυθόρμητοι αλλά προσηλωμένοι από την τουρκική κυβέρνηση, συμβάλλει σημαντικά στην κατανόηση ότι μια βίαιος εξέλιξη της νεοτούρκικης ιστορίας μας...

Τους βανδαλισμούς αυτούς παρουσίασε επίσημα και ανέπτυξε με η Τουρκία την αυθόρμητη εκδήλωση του τουρκικού λαού, όταν απροσδόκητα ότι το σπίτι του γεννητορά ο Κιρκιρί στη Θεσσαλονίκη έγινε αντικείμενο επιδρομής από... Έλληνες!

Με το πρόσημο αυτό η Τουρκία επιχειρεί να κατανόηση την αγανάκτηση της διεθνούς κοινής γνώμης για το επίσημο σχέδιο της τουρκικού όχλου και να τη στείλει κατά της Ελλάδας.

Το σπίτι όμως του Κιρκιρί δεν αποτελούσε να κτιστούν Έλληνες. Το κεντρικό σπίτι στον κέντρο του Τουρκικού Πεδιού και στον Τουρκικό κεντρικό Όγκο Σμύρνης, οι οποίοι ελληνοτουρκικών ελληνο τουρκικών εκδόσεων.

Τίθεν ο Κιρκιρί Κιρκιρί όσο και ο Σμύρνη συνολικά στην μια από τους πρώτες από τις ελληνοτουρκικές να παρουσιάσει του τουρκικού Τουρκικού του κεντρικού Βορείου Ελλάδας Ν. Ελληνοτουρκική και συνολικά την ενότητα τους απεικονίζονται σε τρόπον ώστε η διαφορά της συμμετοχής από τον τότε κεντρικό του Κιρκιρί Τουρκικού να είναι καθαρά του.

Κατόπιν αυτού, αποδόθηκε να παρουσιάζουν το δική τον Οκτώβριο του 1955, όταν βίαιος στη Θεσσαλονίκη ο Δ. Μπακιρής, ο Υπουργός Βορείου Ελλάδας της νεοτουρκικής κυβέρνησης Καραμανλίδη. Ο Μπακιρής απέκρινε τον κεντρικό Κωνσταντινούπολη στη Ρώμη και θέσπισε στη βάση του τον Αναστροφής Καραμανλίδη, υπό την επίβλεψη του οποίου συντάχθηκε νέα έκδοσή με νεοτούρκικη και ανεπίσημα στοιχεία. Το από κείνη ήταν να απαλειφθούν οι δύο έννοιες του ελληνοτουρκικού και να συγγραφούν στην Τουρκία, όπου έγιναν δεκτοί ως έννοια ήρωες! Στη συνέχεια ο Οκτώβριος διατάχθηκε Νουρούλης και

μετά Αρχηγός της Κ.Υ.Π. Τουρκίας.

Η ενέργεια αυτή του Κ. Καραμανλή αποτελεί καθαρή προδοσία, γιατί στέρησε από την Ελλάδα την επίσημη απόδειξη, ότι τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης και Σμύρνης είχαν προετοιμαστεί από την τουρκική κυβέρνηση. Κι έτσι έσωσε την Τουρκία από την καταδίκη της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

Αλλά, υπάρχει και κάτι άλλο πολύ χειρότερο. Ο νέος Υπουργός Βορείου Ελλάδος, Δημ. Μπαμπάκος, ήταν μέλος της Επιτροπής του Ελληνικού Κοινοβουλίου, που πήρε μέρος στη «Συνδιάσκεψη για τη Συνίπαρξη», την οποία οργάνωσε στα τέλη Αυγούστου 1955, στο Ελσίνκι, η Διεθνής Κοινοβουλευτική Ένωση. Μαζί του ήταν και ο τ. Υπουργός Γ. Παπαθανάσης. Και οι δύο τους εκπροσωπούσαν τον «Ελληνικό Συνασπισμό», ενώ το τρίτο μέλος της Επιτροπής, ο συντάκτης της δήλωσης αυτής, εκπροσωπούσε την Αντιπολίτευση.

Στο Ελσίνκι, μετά ένα φοβερό λόγο του Τούρκου αντιπροσώπου για το θέμα της Κύπρου και τους όθην βανδαλισμούς των Ελληνοκυπρίων κατά των Τουρκοκυπρίων, έλαβα το λόγο για την αποκατάσταση της αλήθειας.

Μετά την ομιλία μου με πλησίασε ο τότε Αρχηγός των Φιλελευθέρων της Μεγάλης Βρετανίας Κλέμεντ Ντέηβις, ο οποίος με προσκάλεσε σε πρόγευμα και μου ανακοίνωσε ότι ο Ήντντ θεωρούσε απαραίτητη την ανάμιξη της Τουρκίας στο Κυπριακό, για να μην επιτευχθεί επίλυση του. Και ότι ο ίδιος προέτρεπε την τουρκική κυβέρνηση να προχωρήσει σε βίαιες εκδηλώσεις, για να ενισχύσει την αξίωση της Τουρκίας για συμμετοχή στις διαπραγματεύσεις για το Κυπριακό.

Στις αρχές Σεπτεμβρίου 1955 επρόκειτο να γίνει στο Λονδίνο η Διεθνής Συνδιάσκεψη Μεγάλης Βρετανίας — Ελλάδος — Τουρκίας για το Κυπριακό. Για το λόγο αυτό, ο Στέφανος Στεφανόπουλος, Υπουργός τότε των Εξωτερικών, βρισκόταν ήδη εκεί. Ο Κλέμεντ Ντέηβις μου συνέστησε να ειδοποιηθώ αμέσως τον Στεφανόπουλο για τα σχέδια του Ήντντ και να του γνωρίσω ότι ο ίδιος ήταν διατεθειμένος να προσφέρει τις «καλές του υπηρεσίες» για να αποφευχθούν οι επικείμενοι βανδαλισμοί.

Τον ευχαρίστησα και ζήτησα τη συνδρομή των δύο συναδέλφων μου, του Μπαμπάκου και του Παπαθανάση, επειδή γνώριζα στην Αντιπολίτευση, ώστε να ενημερωθεί, χωρίς καθυστέρηση, ο Στεφανόπουλος στα όσα μου αποκάλυψε ο Κλέμεντ Ντέηβις. Οι δύο συνάδελφοί μου, όμως, αρνήθηκαν και τότε κέρσησα σαν ορθότερο να μην πάω μόνος μου την πρωτοβουλία της ενημέρωσης για την αποφυγή τυχόν παρεξηγήσεων.

Το πρωί της 7ης Σεπτεμβρίου έφτασα στον Πειραιά, οπότε

μήκαν στο πλοίο οι εφημεριδοπώλες φωνάζοντας για τα εγκλήματα του τουρκικού όχλου κατά των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης...

Ήταν ατυχώς η επιβεβαίωση των πληροφοριών που μου είχε δώσει ο Κλέμεντ Ντέηβις.

Αργότερα, βέβαια, οι δύο συνάδελφοί μου ομολόγησαν ότι η στάση τους στο Ελσίνκι ήταν σοβαρό λάθος και ότι τα πράγματα θα εξελίσσονταν διαφορετικά, αν εισπορευότο έγκαιρα ο Στέφ. Στεφανόπουλος.

Εκείνο, όμως, που είναι καταληκτικό είναι ότι με το σχηματισμό της κυβέρνησης Καραμανλή, μετά το θάνατο του Παπάγου, ο Δημ. Μπαμπάκος έγινε Υπουργός Βορείου Ελλάδος και δεν ήταν δυνατόν να μην είχε ενημερώσει τον Κ. Καραμανλή για τις αποκλίψεις και την προσφορά του Κλέμεντ Ντέηβις. Η ενέργειά του, επομένως, να φροντίσει να αθωωθούν και να φυγαδευτούν οι δύο Τούρκοι, έπρεπε να προέρχεται από τον ίδιο τον Πρωθυπουργό. Γιατί τέτοια ποιντοβουλία δεν μπορούσε να πάρει Υπουργός και μάλιστα με τις εμπειρίες του Μπαμπάκου από το Ελσίνκι.

Έτσι, όμως, η Ελλάδα έγινε συγκατηγορούμενη της Τουρκίας και πήραμε την περίφημη επιστολή Τζων Φόστερ Ντάλλες, Υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ, με την οποία οι θύτες και τα θύματα αντιμετωπιζόνταν με τον ίδιο τρόπο! Και το χειρότερο, η Τουρκία λίγο αργότερα αναγνωρίστηκε σαν ένας από τους τρεις σταίρους για την επίλυση του Κυπριακού.

Με τον τρόπο αυτό ο Κ. Καραμανλής εκπλήρωσε προφανώς τις υποσχέσεις του «ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ» για το Κυπριακό, βάσει του οποίου, ορίστηκε Πρωθυπουργός της χώρας, μετά το θάνατο του Παπάγου, παρά πάσαν κοινοβουλευτική τάξη, για να μας οδηγήσει στις Συμφωνίες Ζυριχης-Λονδίνου και τον «Αττίλα Β».

Τα παραπάνω κατέθεσα και στην Επιτροπή της Βουλής για το Κυπριακό. Τίποτα, όμως, το σχετικό δεν αναφέρεται στο περίφημο Πόρισμα, στο οποίο συγκαλύφθηκε και αυτή η πλευρά της Κυπριακής Τραγωδίας.

Κάποτε, όμως, η ιστορία θα μιλήσει. Ιδίως όταν οι Βρετανοί θα δώσουν στη δημοσιότητα τα απόρρητα του Φόρεϊν Όφφισ, όπως γίνεται κάθε χρόνο.

Πάνω στο μεγάλο αυτό θέμα έχει ιδιαίτερη αξία η επιστολή του τ. Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Βορείου Ελλάδος Ν. Βλαχογιάννη, που δημοσιεύτηκε στην «Εστία».

ΟΙ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ ΤΗΣ ΖΥΡΙΧΗΣ Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ (1)

Η τραγωδία της Κύπρου το 1974, για να μην παραστρεφώμαστε από πολλά και άσχετα είναι η συνέπεια των Συμφωνιών Ζυρίχης-Λονδίνου. Όταν οι Έλληνες θέλησαν τη περί δικαστικής απόφασης, όταν θέλησαν να υπαγορεύουν τη Συμβασιμιά Ζυρίχης-Λονδίνου, έβαλαν τον σπασο της καταστολής.

Και να, μας δείχνεται η Ιστορία της 15 Αυγούστου, στην πιο κρίσιμη στιγμή του 1974, ο κ. Καραμανλής είναι Έθνος Λέβος, συζητάει με κι εσείς που ήστε και οι Έλληνες που θα ήσαστε γι' αυτό το μεγάλο μου σφάλμα. Η Κύπρος είναι μακριά και δεν μπορεί να τη βοηθήσει...

.....

(1) Από το βιβλίο "Η Τραγωδία του Κυπριακού Ελληνισμού" (σελ. 25)

Η Αποκάλυψη(α)

Βεβαία, απόδειξη όλων αυτών — πρώτα να το ανασέσω — αποτελεί και η συμπεριφορά της κυβέρνησης της λεγόμενης «Εθνικής Ενότητας» προς αυτόν που σας μιλά, μετά την επιστροφή του από την Ουάσινγκτον, στις 3 Αυγούστου 1974. Γύρισα από τις ΗΠΑ με όλες τους τίτλους τιμής ακαταπαύστων ανέναν προσώπων μπλάν για τη δημοκρατία και την προστασία του κυπριακού Ελληνισμού. Υπήρξε ο μοναδικός Έλληνας πολιτικός που βρέθηκε στην Ουάσινγκτον την κρίσιμη εκείνη περίοδο της Κυπριακής Τραγωδίας και πολέμησε όχι χωρίς επιτυχία για τα εθνικά μας δίκαια. Πάντοτε πρόφασι να κινητοποιώ για τους δύο στόχους που ανέθεσε την προσεδαιτική ημερίδα της Βουλής των Αντιπροσώπων και της Γερουσίας των ΗΠΑ. Πάντοτε, επίσης, να εξασφαλίζω την υποστήριξη ισχυρών πανεπιστημιακών και δημοσιογραφικών κύκλων. Συνεπάγεται πολύ στην κινητοποίηση του προσεδαιτικού τμήματος της Ουάσινγκτον. Για όλα αυτά ο Σάββας Κωνσταντινιδής έγραψε στον «Ελευθερο Κόσμο» στις 9 Ιουνίου 1974: «Όσοι σε σεβαστούν του Σίγχιον δεν θα επιτρέψω να τσεκούν στην Ελλάδα» στον οποίον απάντησε: «εάν γυρίσω ελεύθερος, πολύ πενήτερος από ό,τι προμηνύω».

Αποτέλεσμα των προσπαθειών αυτών ήταν και η επιστολή Μπαράζα, την οποία θα παραθέσω πιο κάτω, με τη οποία ο ελληνικής καταγωγής κόγκρεσμαν μου ανακοίνωσε ότι 83 μέλη του Κογκρέσου κατέθεσαν πρόταση για να υποχρεωθεί το Σοβιέτ Νηπιάστβεντ να εξαναγκάσει τους Τούρκους να αποχωρήσουν από την Κύπρο, ως και σχέδιο τροπολογίας της Βουλής

και της Γερουσίας για την επιβολή «εμπόργκο» κατά της Τουρκίας. Το σύνθημά μου εξάλλου ότι «το Κυπριακό είναι το Ουότεργκέιτ του κ. Κίσιπγκαρ» είχε μια μεγάλη επιτυχία και κυκλοφόρησε διεθνώς.

Επιστρέφοντας στην πατρίδα μου είχε επωορηστεί από την πολιτική και στρατιωτική ηγεσία των ΗΠΑ, που ήταν αντίθετες με την πολιτική Κίσιπγκαρ, να διαβιβάσω στην ελληνική κυβέρνηση βασικές συστάσεις και μηνύματα για την πολιτική που έπρεπε να ακολουθηθεί χωρίς χρονοτριβή για την πρόσπιση των ελληνικών συμφερόντων.

Από τα μηνύματα αυτά ξεχωρίζω τέσσερα, που ήταν και τα βασικότερα: α) Αποκοπή χωρίς καθυστέρηση της στρατιωτικής ηγεσίας της χώρας, που δεν εξυπηρετούσε ελληνικά συμφέροντα, αλλά ακολουθούσε πωλά εντολές του κ. Κίσιπγκαρ και των συνεργατών του. β) Διορισμός αοχιστρατήγου. γ) Τερματισμός της μονοδιάστατης εξωτερικής πολιτικής, και δ) Άμεση απελάει κίσιπγκαρ των αμερικανικών βάσεων, για να υποχρεωθεί η κυβέρνηση των ΗΠΑ να εξαναγκάσει τους Τούρκους σε αποχώρηση από την Κύπρο.

Η τελευταία αυτή ενέργεια, όπως μου τονίστηκε από πολλούς φίλους μας, ήταν το πιο αποτελεσματικό όπλο που είχε στη διάθεσή της η Ελλάδα για να υποστηρίξει τα δίκαιά της.

Στο αεροδρόμιο του Ελληνικού, μου επισκέφτηκα μια πολύ θερμή υποδοχή από τον λαό της Αθήνας. Η κυβέρνηση, αντίθετα, αγνόησε την επιστροφή μου! Το βράδυ, στο ξενοδοχείο μου, κάποι με υψηλό ποσικό, δέχθηκα παρά τις συστάσεις των φίλων τον αξιωματικό Π. Καναλλόπουλο, ο οποίος ήθε να με κυλωσοίσει. Τον παρεκάλεσα να διαβιβάσει τα παραπάνω μηνύματα και μερικά άλλα στον πρωθυπουργό κ. Καραμανλή το ίδιο βράδυ, αν ήταν δυνατόν.

Από την επομένη όμως αντιλήφθηκαν ότι η συμπεριφορά της κυβέρνησης απέναντί μου ήταν «περιέργη». Οφείλω να ομολογήσω ότι, έχοντας επιτελέσει το καθήκον μου στο έπακρο προς το Έθνος και τη Δημοκρατία, περίμενα μια εντελώς διαφορετική υποδοχή από τη λεγόμενη «δημοκρατική» κυβέρνηση. Περίμενα κάποια αναγνώριση της προσφοράς μου. Περιέργως, έγινε το αντίθετο!... Πράγματι, δυο-τρεις μέρες μετά την άφιξή μου, η κυβέρνηση έδωσε εντολή στην τηλεόραση και το ραδιόφωνο να μην προβάλλουν ούτε τη φωνή ούτε τη μορφή μου. (Την αποκάλυψη έκανε στις 17.1.1975 ο κ. Δημ. Τσάτσος τ. υπουργός Παιδείας της κυβέρνησης «Εθνικής Ενότητας», στη Βελήη — βλ. Πρακτικά, σελ. 336.) Επακολούθησαν και άλλες «χρήμικες» ενέργειες της κυβέρνησης. Εμπόδισε π.χ. πολλές εκδη-

λώσεις της «Επιτροπής Συμπαραστάσης του Κυπριακού Αγώνα», την οποία είχα ιδρύσει κυθός μετά τον «Αττίλα Β». /Λίγο
βραδύτερα, όταν προκηρύχθηκαν οι εκλογές, είδα τον Γ. Μαίρο
και τον Αλ. Μπαλατζή — προφανώς, ύστερα από υπόδειξη του
κ. Καραμανλή — όχι μόνο να συμφωνούν να μην εκλεγεί από
τους τώες βουλευτές της Ένωσης Κέντρου η τριμελής επιτροπή
την οποία θα απαρτίσαμε για να διοικήσει το κόμμα μέχρι τις
εκλογές, αλλά και να μεθοδεύουν την εκπαραθύρωσή μου από
αυτό. Τούτο και πέτυχαν, διαλύοντας την Ένωση Κέντρου και
δημιουργώντας ένα νέο κόμμα, την Ένωση Κέντρου-Νέας Δυ-
νάμεις, που μου αρνήθηκε και αυτήν την υποψηφιότητα ως βου-
λευτή στην ιδιαίτερή μου πατρίδα, τη Δωδεκάνησο!... Στη συ-
νέχεια, η Νομαρχία Δωδεκανήσου και άλλοι παράγοντες κατά-
βαλαν κάθε «επαινετή προσπάθεια» για την αποτυχία του συν-
δυασμού, που κατήρτισα. Πρόγραμμα που πέτυχαν, παρότι γεγονός
ότι γενική ήταν η αντίθεση κατά την έναρξη της προεκλογικής
περιόδου ότι ύστερα από τους επτάχρονους αγώνες μου κατά της
δικτατορίας θα εκλεγόμουν διά βοής βουλευτής από τους συμπα-
τριώτες μου.

Βέβαια, στην αρχή, μου ήταν ακατανόητη και μου προξέ-
νουσε μεγάλη πικρία η εχθρική αυτή στάση της κυβέρνη-
σης. Δεν χρειάστηκε όμως να περάσει πάρα πολύς χρόνος για
να αντιληφθώ τι ακριβώς συνέβαινε. Πρόγραμμα, οι προτά-
σεις, που έφερα από τις ΝΕΕ4 και οι οποίες έγιναν πολύ ευ-
μενώς δεκτές από την κοινή γνώμη, ήταν εντελώς αντίθετες με
τις θέσεις που είχε αναλάβει ο Κ. Καραμανλής για να ε-
πιστρέψει στην εξουσία. Με τις προτάσεις αυτές, δηλαδή, γι-
νόταν η πλήρης αποκάλυψη της αντιεθνικής γραμμής την ο-
ποία ακολούθουσε με τόση εμμονή αυτός και η κυβέρνησή του.
Για τούτο και η προσπάθεια να με κάνουν να σιωπήσω, να με
εξουθενώσουν πολιτικά, βέβαια, δεν το πέτυχαν. Αλλά με την
πολιτική τους ζήμωσαν σοβαρότατα τη χώρα και τη δημοκρα-
τία. Και γι' αυτό ο Κ. Καραμανλής και οι συνεργάτες του είναι
υπόλογοι ενώπιον της Ιστορίας. Για όλους αυτούς τους λόγους,
αντίθετα, αυτός που σας μιλά είναι περήφανος και για την προ-
σφορά του, αλλά και για τη μεγάλη βλάβη της πολιτικής του
σταδιοδρομίας την οποία υπέστη. Είναι όμως βέβαιος ότι η Ι-
στορία μια μέρα θα του αναγνωρίσει και την προσφορά και τη
θυσία. Και θα καταδικάσει τελειωδικά τον σύγχρονο Ανταρκίδα
και τους συνεταίρους του.

1. Συμπεράσματα

1) Από το ίδιο το υπόμνημα του κ. Καραμανλή, όπως και από τα γεγονότα και τα άλλα αδιάσειστα έγγραφα που ανέφερα, αποδεικνύεται ότι η επιστροφή του στην Αθήνα ήταν αποτέλεσμα της «Συμφωνίας» της 23.7, που έκανε με τους Κίσεινγκκο και Σπαρτίτ για την εγκατάλειψη του κυπριακού Ελληνισμού, προς αποφυγήν πολέμου με την Τουρκία, που θα καθίσταρε τη νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ. Το «σοκ» που υπέστη ο ελληνικός λαός από τον «Αττίλα II» υποχρέωσε τον Κ. Καραμανλή να προχωρήσει βιαστικά στις εκλογές της 17.11.74, για να τον πείσει ότι η συμφωνία της Κύπρου οδήγησε σε αποκατάσταση της δημοκρατίας!... Και αυτές έγιναν με τα πονηρά συνθήματα «Καραμανλής ή τανκς», «Καραμανλής ή πόλεμος». Έτσι κερδήθηκαν οι εκλογές από τη ΝΔ και μπήκαμε στη νέα οδό του πολιτικού βίου, με ανοικτή την πληγή της Κύπρου.

2) Προέβλεπε γελακό το συμπέρασμα από τα παραπάνω ότι υπήρξε «προσπαικός» ο κ. Αβέρωφ, που έλεγε ότι «μόνο με εθνική συμφωνία θα πείσει η δικτατορία». Η δικτατορία, πράγματι, έπεσε με την εθνική συμφωνία της εγκατάλειψης του κυπριακού Ελληνισμού στον «Αττίλα». Και για τούτο δεν μπορεί να αιωροσκόπησει αυτό, που ο Κ. Μητσοτάκης διακήρυξε από τον «Κήρυκα» των Χανίων, στις 17.11.1977, ότι «ο Κ. Καραμανλής και ο Γ. Μιχαήλ είναι οι δύο συνεταίοι υπαίτινοι του Αττίλα II». Ο Κ. Μητσοτάκης, ως γνωστόν, ήταν το δεξί χέρι του Κ. Καραμανλή ολοκλήρη την περίοδο της παρουσίας του στο Παρίσι κατά τη διάρκεια της δικτατορίας.

3) Πριν ταλειώσω θα ήθελα να σας υπενθυμίσω ότι ο πρόεδρος Ρ. Κόλλι, προτού έλθει στην Ελλάδα, έκανε τις περιήψεις δηλώσεώς του, ότι οι σχέσεις ΗΠΑ και Ελλάδας θα παύσουν να είναι σχέσεις «παλατιακές», δηλαδή «προστάτη και προστατευομένου», «καρέντι και υπηρετί». Οι δηλώσεις αυτές αποτελούν μια έμμεση μν. αλλά σαφή αίτηση συγχώρησης για τη μεταχείριση που έπαυε η Ελλάδα τα τελευταία χρόνια από τις κυβερνήσεις των ΗΠΑ στην περίοδο της χούντας και της κυβέρνησης «Εθνικής Ενότητας» του Κ. Καραμανλή.

Το τελικό συμπέρασμα από όλη αυτή την υπόθεση, όπως τόνοια και στην Έπιτροπή της Βουλής, είναι ότι Στα 1916 ο βασιλιάς Κωνσταντίνος, για να έχει την εύνοια του Κέλζερ, παρέδωσε το Ρούπελ και το Δ' Σώμα Στρατού στους Γερμανούς.

Ο Κ. Καραμανλής, για την εύνοια του Κίσεινγκκο και την επιστροφή του στην εξουσία το 1974, παρέδωσε τον Ελληνισμό της Κύπρου στον Αττίλα!

Ο πρώτος υπήρξε για τους οπαδούς του ο «μέγας Στρατηλάτης» και ο δεύτερος ο «Εθνόκληρ» ενώ στην πραγματικότητα είναι ο σύγχρονος Ανταλκίδας.

Μια άλλη περίπτωση, που η Ιστορία σπαναλαμβάνεται.

Α. ΔΗΛΩΣΕΙΣ Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ (1)
ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

1. Η απβολή της δικτατορίας

Αποκαλυπτικές των περί δημοκρατίας απόψεων του Κ. Καραμανλή είναι οι ακόλουθες περικοπές από κείμενα και δηλώσεις του.

α) Από επιστολή του στον Κ. Τσάιρο στις 25.10.66, που δημοσιεύθηκε στον «Ελεύθερο Κόσμο» στις 3 Αυγούστου 1975:

«Δεν αποκλείεται ο Γ. Παπανδρέου να καταστήσει αναπότρεπτον την εκτροπή... Θα πρέπει να είναι... όπως σου έγραφα, σχετικά νομότυπος, ελεγχόμενη και να έχει σκοπον την καταστροφή των παθών και την ανασύνταξη της δημοκρατίας, που για πολλούς λόγους είναι ασταθής στον τόπο μας. Αν δεν την κάνετε ιερή υπό την ηλιαν αυτήν μορφή, θα την υιοθετήσω...».

β) «Η δημοκρατία ξέφυγε στη χώρα μας. Εκ φύσεως οι Έλληνες δεν την ανέχονται. Τους χρειάζεται ένας δυνατός ηγέτης».

(Δηλώσεις Κ. Καραμανλή στον Γάλλο Σουλζμπεργκερ στις 3 Απριλίου 1967. Περιοδικό «L' Express» 6.11.81).

γ) «Ουδείς είναι εις θέση να ανατρέψει ένα υγιές καθεστώς. Δύναται τις να ειπή ότι η Δημοκρατία εδολοσοονήση εν Ελλάδα υπό ελεύθερον καθεστώς και ότι οι συνταγματαρχαί δεν έκαναν άλλο παρά να της δώσουν την χαρακτηριστήν βολήν... Δεν ηνωρίζω αν υπήρχε κομμουνιστικός κίνδυνος και εις ποίαν έκτασιν. Γνωρίζω όμως ότι υπήρχε κάτι χειρότερον: η πολιτική και ηθική αναστάσις».

(Συνέντευξη Κ. Καραμανλή προς τον κ. Ερρίκ Ρουλά, της «Μοντ», 29 Νοεμβρίου 1967).

2. Ο Κ. Καραμανλής υποψήφιος δικτάτωρ

«Νέα Υόρκη, 5 Σεπτεμβρίου, 1973. Χτες βράδυ δευτηνήσαμε με τον Λάρου Νόρσταντ... Ο Λάρου ειπέ ότι την άνοιξη 1967, όταν είχε αποστρατευθεί και ζούσε στη Νέα Υόρκη, πήρε ένα μήνυμα

(1) Από το βιβλίο "Η Τραγωδία του Κυπριακού Ελληνισμού" (σελ. 312 - 313)

από τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, τέως Έλληνα πρωθυπουργό, ο οποίος ήδη ήταν εξόριστος στο Παρίσι και ο οποίος παραβρισόταν στο Νάσάου. Ο Καραμανλής ζήτησε επειγόντως να τον δεχτεί ο Νόρσταϊν στο σπίτι. Πήγε αεροπορικά στη Νέα Υόρκη για μυστική επίσκεψη μιας μέρας και ρώτησε τον Λάρου εάν θα μπορούσε να πείσει τις ΗΠΑ να υιοθετήσουν ένα πραξικόπημα στην Ελλάδα εκείνη την άνοιξη. Ο Νόρσταϊν το απέθυγε και είπε ότι δεν μπορούσε στην πραγματικότητα να ανακατευτεί με τέτοιες υποθέσεις. Προφανώς ο Καραμανλής αναφερόταν στο σχεδιαζόμενο πραξικόπημα από μια ομάδα Ελλήνων στρατιωτών, οι οποίοι συνωμοτούσαν να καταλάβουν την εξουσία στο όνομα του βασιλιά και να εγκαταστήσουν ένα ισχυρό συντηρητικό καθεστώς υπό τον Καραμανλή. (Ατυχώς οι στρατιωτικοί μιλούσαν πάρα πολύ για το θέμα αυτό και η συνωμοσία διέρρευσε σε μια ομάδα συνταγματάρχων υπό τον Παπαδόπουλο, οι οποίοι κινήθηκαν γρήγορα και κυβερνούν ακόμα την Ελλάδα).

(Σ. Α. Σουλτζμπέργκερ, στο βιβλίο του «Postscript with a chinese accent. Memoirs and Diaries, 1972-1973», Νέα Υόρκη, 1974, σσ. 76-77).

3. Απόψεις Κ. Καραμανλή για τις σχέσεις Συμμάχων-Ελλάδας
α) «Κατ' αρχήν είναι κατά των επεμβάσεων εις τας εσωτερικὰς υποθέσεις μας. Σήμερα, όμως, οπότε η χώρα μου υποφέρει από μιαν βαθειάν εσωτερικὴν και εξωτερικὴν κρίσιν, η υποστήριξις των φίλων και συμμάχων της και προπαντός της Βρετανίας θα ήτο πλέον ἢ πολὺτιμος».

(Δηλώσεις Κ. Καραμανλή στους «Times» του Λονδίνου, στις 30.11.57).

β) Με αυτήν την αντίληψη δεν εκπλήσσει η ακόλουθη μαρτυρία του Σ. Σουλτζμπέργκερ:

Το 1973, οργάνωσα στο σπίτι μου στο Παρίσι γεύμα γνωριμίας προς τιμήν των Χένρυ Κίσσινγκερ και Κ. Καραμανλή.

Ο Κ. Καραμανλής ζήτησε από τον αμερικανό υπουργό Εξωτερικών τη συμπαράσταση των ΗΠΑ για την ανατροπή της χούντας.

«Τι θέλετε να κάνουμε», ρώτησε τότε ο Κίσσινγκερ.

«Να επέμβετε», απάντησε ο Καραμανλής!

Ο Κίσσινγκερ υποσχέθηκε να συζητήσει το θέμα κατά την επιστροφή του στο Παρίσι. «Εάν ο Καραμανλής του το ζητούσε» σε πρόγραμμα εργασίας. Ο Καραμανλής του απηύθυνε σχετική επιστολή, χωρίς όμως να λάβει ποτέ απάντηση, μολονότι ο Κίσσινγκερ πέρασε έκτοτε κατ' επανάληψη από το Παρίσι.

VI. ΤΟ ΠΟΡΙΣΜΑ (1)

1. Η έννοια του πορίσματος

Στις 2.4.38, μετά την έγγραφη δήλωση των 11 μελών της Νέας Δημοκρατίας ότι αποχωρούν από την Επιτροπή γιατί ο ρυθμός των εργασιών της είναι πολύ βραδύς και την υποβολή από αυτούς ενός κινήτου 107 σελίδων με τον τίτλο «Πόρισμα Βουλής» των της Νέας Δημοκρατίας, έλανα την ακόλουθη δήλωση:

«Επειδή η διαμάχη για την Εξταστική Επιτροπή της Βουλής για το Κυπριακό τείνει να προσλάβει διαστάσεις ανεπίτρεπτα υπερβολικές και πολύ επικίνδυνες για το δημοκρατικό μας σύστημα, επιβάλλεται να γίνουν οι ακόλουθες παρατηρήσεις:

1) Σύμφωνα με το άρθρο 148 του Κανονισμού της Βουλής, η Εξταστική Επιτροπή "μετά την ολοκλήρωση της έρευνας αξιολογεί τις απόψεις του συνόλου και συντάσσει αιτιολογημένο Πόρισμα στο οποίο καταχωρίζονται και οι γνώμες της τυχόν μειονηθίας".

Σύμφωνα με τον Κανονισμό, επομένως, η Εξταστική Επιτροπή συντάσσει μόνον ένα Πόρισμα. Και το Πόρισμα αυτό περιλαμβάνει υποχρεωτικά απόψεις μελών που τυχόν έχουν διαφορετική γνώμη επί συγκεκριμένων σημμάτων του. Ο Κανονισμός δεν αναγνωρίζει τέτοια αμοιόδιότητα στα κόμματα, αλλά μόνο στα μέλη της Επιτροπής.

Επομένως, δεν υπάρχει μέχρι σήμερα Πόρισμα της Επιτροπής, είναι αδύνατο να υποβάλλονται «Πόρισμα» μέλη της και πολύ περισσότερα κόμματα. Τέτοιο δικαίωμα δεν έχουν ούτε τα μέλη ούτε τα κόμματα. Συνεπώς:

α) Το Προεδρείο της Επιτροπής δεν μπορεί να δεχθεί τέτοια ανάσχετα νομικά έγγραφα. Πρέπει να τα επιστρέψει στους συντάκτες τους, ως απαράδεκτα.

β) Η αποχώρηση ενός μέλους ή κόμματος από την Επιτροπή, του στερεί το δικαίωμα να εκφράσει επίσημα και υπεύθυνα — σαν μέλος της Επιτροπής — τις απόψεις του στο Πόρισμα.

γ) Υπάρχει, βέβαια, σημαντική καθυστέρηση στην ολοκλήρωση του πορίσματος της Επιτροπής. Αλλά αυτή δεν προήλθε μόνον από μια καταβύθυνση. Βασικός λόγος ήταν και η στάση των μελών της δυσπιστάτης ΝΔ πάνω σε σοβαρά θέματα και η συνεχής απαλή της να αποχωρήσει, εάν δεν ικανοποιούντο οι αξιώσεις της.

(1) Από το βιβλίο "Η Τραγωδία του Κυπριακού Ελληνισμού" (σελ. 342 - 351)

Ο εκδισμός αυτός συνετέλεσε πολύ στην καθυστέρηση της Επιτροπής. Και για αποδείξη ακούω μόνο-όσο παραδειγματικά:
α) Ενώ σύμφωνα με την απόφαση της Βουλής της 21.10.86, που συνέταξε την Επιτροπή, αναγκασμένο της ήταν η εξέταση όλου του Κυπριακού από τη δημιουργία του μέχρι και την ανακήρυξη του προνομιού κράτους του Νεανικίας, η ΝΔ επίμονα να περιοριστεί η έρευνα μέχρι και τον "Αττίλα Ι" — να μείνει, δηλαδή, αδιερεύνητη η φάση του "Αττίλα ΙΙ" και οι επόμενες.

Η ΝΔ, προφανώς εορδόντα διαπιστώσει ευθύνων για τους ηγέτες της, που αποδέχονταν την κυβέρνηση "Εθνικής Ενότητας" και τη κυβέρνηση της ΝΔ μετά τις εκλογές του 1974.

Η ΝΔ, εξάλλου, δεν δίστασε να εξιστοήσει ως μίστυρα από την Εξιστοητική Επιτροπή πολιτικούς — ακόμα και αυτοί που ήταν πρωταγωνιστές των εξελίξεων. Η μόνη εξίσωση υπέρθε ο Σ. Αβέρωφ και ο υποθέτινός του, ο οποίος μόνον με κόβειλο υποκίνητη μάταια τις προσπάθειες ορισμένων γνωστών προσωνυμίας της Πολιτικής να τον ειδοποιούν να καταπέσει, προσπεινόντας σε κάποιες εκρήλαση πολιτικού "χουλιγκανισμού".

Έτσι δεν εκρήλασαν να καταπέσουν ός μόνον πολιτικοί από τον εξελικό χώρο, αλλά και Κύπριοι, που μπορούσαν να προσκομίσουν πολλά χρήσιμα στοιχεία.

3) Ο θεσμός των Εξιστοητικών Επιτροπών είναι βασικός για το δημοκρατικό πολιτεύμα. Ακόμα και στις ΗΠΑ — όπου έχουν με ποσοδικό πολιτεύμα — ο θεσμός είναι ζωτικός. Οι Εξιστοητικές Επιτροπές εκεί δεν διστάζουν να καλέσουν και τον ίδιο τον αρχηγό του κράτους να καταπέσει, όπως έγινε τρεις φορές με τον πρόεδρο Ρέγκαν για το Ιράνκαπη.

Με την άρνηση της ΝΔ και τον εκδισμό της Επιτροπής να μην εκρήλασει τον κ. Κ. Καραμανλή, όσκι αυτο θα ήταν όσον άμωση του, είναι προφανές ότι ο θεσμός εξιστοητικής και ομολογείται ότι οι βουλές δεν μπορούν να εκρήλασουν την κατά το Σύνταγμα (άρθρο 68) αναγκωτική αποστολή τους για τα μεγάλα εθνικά θέματα.

Αυτό, βέβαια, αποτελεί κάποιη υπονόμηση του κοινοδουλαιτικού πολιτεύματος.

4) Βέβαια, στην εξελίωση της ανταποδότησης μεταξύ των δύο "μεγάλων" κομμάτων, που δημιουργήσε η ενισχυμένη αναλογική, αυτό αποτέλεον λεπτομερείες. Αλλά θα αποτελέσει προσημωτική εθνική τρωαδία, εάν ο ελληνικός λαός σταπέσει της δυνατότητας να μάθει την αλήθεια για τη μεγάλη δοκιμασία του κυπριακού Ελληνισμού, που μπορεί να γίνει μορσία για ολόκληρο το έθνος.

2. Οι συνωπύθητοι του Κ. Καραμανλή και μερικοί άλλοι

Ενώ ελπίσαμε να λάβει και η τελευταία προέσμευα που δόθηκε στην Επιτροπή για να υποβάλει το πόρισμά της (31.10.88), εντάθηκαν οι προσπάθειες εκ μέρους της Νέας Δημοκρατίας αυτό να είναι ευνοϊκό για τον ιδουτή της. Ταυτόχρονα έσχησαν να κυκλώσουν σήμας ότι ορισμένοι κύκλοι του ΠΑΣΟΚ — για να αυδάλουν τις αντιθέσεις του κόμματος τους με τη Νέα Δημοκρατία — ήταν έτοιμοι να συμβιβαστούν πάνω στο μεγάλο αυτό εθνικό θέμα.

Για τους λόγους αυτούς έκανα την ακόλουθη ανακοίνωση στις 11.10.88:

«Εί υπονόμηση των βασικών κοινοδουλαιτικών θεσμών αποτελεί υπονόμηση του δημοκρατικού πολιτεύματος. Η Εξιστοητική Επιτροπή της Βουλής αποτελεί έναν τέτοιο θεσμό. Και όμω,

τελευταία, παραμονές της λήψης απ' αυτήν των αποφάσεων για τον καταλογισμό των ευθυνών σχετικά με την Κυπριακή Τραγωδία, υφίσταται επιθέσεις, που καταρακώνουν το κύρος της, από διπλή κατεύθυνση:

α) Από την παράταξη της Αντιπολίτευσης:

αα) Ο βουλευτής κ. Αν. Παπαληγούρας φέρνει στη δημοσιότητα τις συγγραφές της Επιτροπής, καίτοι αυτές κατά τον Κανονισμό είναι μυστικές. Ακολουθεί, βέβαια, το παράδειγμα των συναδέλφων του της ΝΔ, που αποχώρησαν από την Επιτροπή. Αλλά ζητεί, επίσης, να περιληφθεί στο Πόρισμα της Επιτροπής και εκείνο που είχαν συντάξει οι βουλευτές της ΝΔ, πριν την αποχώρησή τους. Τούτο είναι παράνομο. Το μόνο που επιτρέπεται είναι οι δικές του παρατηρήσεις (του κ. Παπαληγούρα) να προστεθούν στο Πόρισμα της αληθοφειας της Επιτροπής.

αβ) Επιστρατεύθηκαν, εξάλλου, 20 απόστρατοι ανώτατοι αξιωματικοί, για να διακηρύξουν ότι ο κ. Κ. Καραμανλής δεν έχει ποινικές ή πολιτικές ευθύνες για το γεγονός ότι μεταξύ 24 Ιουλίου 1974 έως 14 Αυγούστου 1974 δεν στάλθηκαν ενισχύσεις στην Κύπρο, με αποτέλεσμα να θριαμβεύσει ο "Αττίλας II". Το κύρος των απόψεών τους, εν τούτοις, είναι πολύ αμφίβολο διότι φρόσον υπηρέτησαν σε καιρίες θέσεις κατά την περίοδο της χούντας και της κυβέρνησης "Εθνικής Ενότητας", επωμιζονται σοβαρές ευθύνες για "τη διάλυση" των Ενόπλων Δυνάμεων την περίοδο εκείνη — όπως ισχυρίζονται. Το βάρος, όμως, των ισχυρισμών τους είναι ανυπαρκτό και μάλιστα κατά πρόπο θλιβερό. Και τούτο γιατί δεν έχουν προφανώς διαβάσει τι έγραψαν Τούρκοι αξιωματικοί και πολιτικοί για το "χάλι" των τουρκικών Ενόπλων Δυνάμεων μέχρι την 3η Αυγούστου 1974, όταν χάρη στις συνεχείς ενισχύσεις που πήραν και τη δική μας αδράχεια έγιναν ικανές να κάνουν τον περίπατο του "Αττίλα II". Αν είχαν διαβάσει τις τουρκικές ομολογίες δεν θα διακινδύνευαν τέτοιες απόψεις, γιατί μετά τον "Αττίλα I" οι ελληνικές δυνάμεις, και ιδίως το Ναυτικό και η Αεροπορία μας, ήταν ποιοτικά ανώτερες.

αγ) Επιστρατεύθηκαν, επίσης, χθες και ορισμένοι υπουργοί της λεγόμενης κυβέρνησης "Εθνικής Ενότητας" για να υποστηρίξουν κάτι ανάλογο. Αλλά μια από τις σοβαρότερες καταγγελίες κατά της Κυβέρνησης εκείνης είναι ότι για το θέμα της Κύπρου δεν χρησιμοποιήθηκε το Υπουργικό Συμβούλιο, αλλά μόνο μερικοί υπουργοί. Η σημερινή, επομένως, δήλωσή τους αποτελεί ατυχή ενέργεια, διότι υπενθυμίζει το βασικό αυτό σφάλμα. Με αυτήν όμως θέλουν, φαίνεται, να εκφράσουν την αγνωμοσύνη τους προς τον κ. Κ. Καραμανλή, διότι τους έκανε

υπουργούς, ξεχνώντας ότι έτσι του επέτρεψαν να ονομάσει την προσωποπαγή του κυβέρνηση "κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας"...

αδ) Είναι περιττό να σχολιάσουμε τις επιθέσεις του κ. Κ. Μητσοτάκη κατά της Επιτροπής. Φαίνεται ότι έχει ξεχάσει εντελώς την περίφημη παράγραφο του "Κήρυκα" των Χανίων της 17.11.77, που λέει: "Ας μάθουν, όμως, αυτοί οι δύο συνεταίροι (Κ. Καραμανλής και Γ. Μαύρος) υπεύθυνοι του Αττίλα Ι...".

αε) Υπάρχει, τέλος, η επίθεση του κ. Έβερετ. Αλλά και αυτή δεν έχει άλλη αξία παρά σαν μια νέα προσημίωση για την αρχηγία της ΝΔ, προς την οποία — όπως έχει δικαίωμα — αποβλέπει.

β) Το δυστύχημα είναι ότι δεν λείπουν τελευταία σήμας για έμμεσες προσπάθειες υπονόμευσης του κύρους της Επιτροπής και από κυβερνητικής πλευράς (ΠΑΣΟΚ). Παράδειγμα, η παρακάτω — εκτός από τις ανάλογες σήμας — παράγραφος κυβερνητικού δημοσιογραφικού οργάνου, που έχει ως εξής: "Ο Αβέρωθ θα πληρώσει, τελικά, την Κυπριακή Τραγωδία, που προκάλεσε ο δεύτερος Αττίλας. Φυσικά μαζί με την τότε χουντική στρατιωτική ηγεσία, με τις θέσεις της οποίας συνέπλευσε πλήρως! *Χάση στη μεγαθυμία της κυβέρνησης ο Κ. Καραμανλής και τούτη τη φορά τη γλιτώνει...*"

γ) Ο ελληνικός λαός, όμως, περιμένει από την Επιτροπή να προσδιορίσει αντικειμενικά τις ποινικές και πολιτικές ευθύνες για τη μεγαλύτερη μετά τη Μικρασιατική καταστροφή εθνική συμφορά της Κύπρου.

Οι δύο μεγάλες κοινοβουλευτικές παρατάξεις αδιαφορούν, προφανώς, γι' αυτό και ενδιαφέρονται για ένα «κουκούλιωμα» της υπόθεσης, που εξυπηρετεί την καθεμία κοιματικά!

Δεν είναι αυτή μια πολύ επικίνδυνη υπονόμευση του πολιτεύματος;

Επις δεν θέλουμε να πιστέψουμε ότι η Επιτροπή θα υποχωρήσει στις πιέσεις και τους εκβιασμούς, αλλά αντίθετα θα κάνει το καθήκον της, σύμφωνα με το Σύνταγμα, προς τη χώρα.

3. Ο συνεχιστής του έργου της χούντας

Επειδή οι προσπάθειες των κύκλων της ΝΔ για την παράνομη συγκάλυψη των ευθυνών του ιδρυτή της συνεχίστηκαν, έκανα τις ακόλουθες δηλώσεις, στις 21.10.88:

«Συνεχίζεται αμείωτη σε ένταση η συγχωρδία των καραμανλικών και κρυφοκαραμανλικών κύκλων για τον εκβιασμό της Εξεταστικής Επιτροπής της Βουλής, να μην καταλογίσει ευθύνες στον ηγέτη τους, όσον αφορά τον "Αττίλα ΙΙ".

Το γεγονός αυτό αποτελεί σκάνδαλο, διότι αποσκοπεί στην υπονόμηση του κύριου ενός βασικού θεσμού του πολιτεύματος — της Εξταστικής Επιτροπής — ως και την παραπλάνηση του λαού σχετικά με τους υπαίτιους της ολοκλήρωσης της Κυπριακής Τραγωδίας.

α) Η Επιτροπή της Βουλής καταλογίζει τις ευθύνες της χούντας στο τμήμα του Πορίσματος της για τον "Αττίλα Ι" και στα προηγούμενα. Για τον "Αττίλα ΙΙ" είναι υποχρεωμένη να καταλογίσει ευθύνες σ' αυτούς που κυβερνούσαν τη χώρα, όταν ολοκληρώθηκε η Κυπριακή Τραγωδία. Και τη χώρα κυβερνούσαν τότε οι κκ. Κ. Καραμανλής και Ε. Αβέρωφ, με τη συνεργασία στον διπλωματικό τομέα του Γ. Μαύρου.

β) Το Υπουργικό Συμβούλιο δεν χρησιμοποιήθηκε στους χειρισμούς του Κυπριακού. Χρειαζόταν, προφανώς, μόνο για να δώσει στον κ. Κ. Καραμανλή την παραπλανητική ιδιότητα του Προέδρου της κυβέρνησης "Εθνικής Ενότητας". Και γ' αυτό υπήρξε βασικό λάθος της Επιτροπής το ότι στα μέλη της στάθηκε το ερώτημα εάν η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας μπορούσε ή όχι να βοηθήσει την Κύπρο στρατιωτικά κατά του "Αττίλα ΙΙ". Το λάθος αυτό της Επιτροπής εκμεταλλεύονται τώρα οι καραμανλικοί και ελοκαραμανλικοί εναντίον της.

γ) Κατηγορούν οι κύκλοι αυτοί την Επιτροπή ότι αποσκοπεί να συγκαλύψει τις ευθύνες της χούντας! Εκείνος, όμως, που όχι μόνον προσπάθησε να συγκαλύψει, αλλά ανησυχούσε τη χούντα και συντάχθηκε μαζί της είναι ο κ. Κ. Καραμανλής.

Πράγματι, όταν ανέλαβε την εξουσία ορκίστηκε στον "Πρόεδρο" Γκαζίκη, αναγνωρίζοντας έτσι τη χούντα. Διατήρησε στις Ε.Δ. την προδοτική και ανίκανη στρατιωτική της ηγεσία, που η ίδια ομολόγησε στις 3 Αυγούστου ότι παρέβη τις εντολές που πήρε να βοηθήσει την Κύπρο, ακολουθώντας πιστά τις "νουθεσίες" των κκ. Σίσκο και Τάσκα. Και ο Κ. Καραμανλής διατήρησε την ηγεσία αυτή μέχρι και μετά τον "Αττίλα ΙΙ", μακριά δε από τα μέλη της μέχρι και τα μέσα του 1975! Με την ηγεσία αυτή των Ε.Δ. η οποία πρόδωσε την Ελλάδα και την Κύπρο κατά τον "Αττίλα ΙΙ", ήταν δυνατόν να σταλούν ενισχύσεις στην Κύπρο στο διάστημα 24 Ιουλίου-14 Αυγούστου 1974; Όχι, βέβαια!

δ) Το ότι είναι θρασύς βιασμός της αλήθειας ο ισχυρισμός ότι δεν μπορούσαμε να βοηθήσουμε στρατιωτικά την Κύπρο την περίοδο εκείνη, αποδεικνύεται και από μαρτυρίες των Τούρκων, διότι η κατάσταση των τουρκικών Ε.Δ. ήταν αθλία. Διαπραγές Έλληνες στρατιωτικοί, όπως οι στρατηγοί Α. Σιαπαράς, Θρ. Τσακαλώτος κ.ά., υποστηρίζουν με ακλόνητα επιχειρήματα ότι

μπορούσαμε και οφείλαμε να ενισχύσουμε την Κύπρο. Ο Θρ. Τσακαλιώτης, μάλιστα, αντιδρώντας στους προκλητικούς ισχυρισμούς ορισμένων "στρατιωτικών", για το αντίθετο, αισθάνθηκε την ανάγκη σε άρθρο του στο "Έθνος" της τελευταίας Κυριακής (16 τρέχ.), στο οποίο και παραπέμπουμε, να επαναλάβει ότι οι ισχυρισμοί της αδυναμίας αποστολής ενισχύσεων είναι εντελώς ασύστατοι.

ε) Ο Κ. Καραμανλής μόλις ανέλαβε την εξουσία φρόντισε να απαλλάξει τη χούντα και νομικά από κάθε ευθύνη, εκδίδοντας το διάταγμα αμνηστίας για όλα τα χουντικά εγκλήματα, στις 26.7.74. Γι' αυτό κανείς χουντικός δεν τιμωρήθηκε για τα εγκλήματα και τις προδοσίες μέχρι την ανείληψη της εξουσίας από την κυβέρνηση του κ. Κ. Καραμανλή. Αλλά ούτε ο Γ. Παπαδόπουλος ούτε ο Δ. Ιωαννίδης θα ήταν στον Κορυδαλλό, εάν ο πρώτος δεν αρνιόταν να δηλώσει ότι δεν θα κατέβαινε στις εκλογές του Νοεμβρίου 1974. Για να αποτρέψει αυτό ο Κ. Καραμανλής εξέδωσε το Διάταγμα της 4.10.74, με το οποίο εξαιρούσε τους πρωταίτιους της 21.4.67 από την αμνηστία που παραχώρησε στις 26.7.74!

στ) Αλλά δεν είναι μόνον αυτές οι ευθύνες του Κ. Καραμανλή. Γιατί, π.χ., καίτοι του υπαδείχθη, δεν απείλησε τον κ. Κίσινγκερ ότι θα κλείσει τις αμερικανικές βάσεις, εάν ο τελευταίος δεν υπαχρέωνε τους Τούρκους να φύγουν από την Κύπρο:

ζ) Μετά τον "Αττίλα II" έσπευσε να φύγει από το ΝΑΤΟ για να διαμαρτυρηθεί, δηθεν, επειδή η Συμμαχία έμεινε αδρανής, ενώ στην πραγματικότητα άφησε αυτόν τον τεράστιο Οργανισμό "ξέσπαστο αυτί" στα χέρια της "συμμαχού" Τουρκίας, όπως ακριβώς επιθυμούσε ο κ. Κίσινγκερ — προσποιούμενος τον "αντιΝΑΤΟϊκό", για να ευπαιξει ορισμένους ασελείς αριστερούς υψοφόρους.

Αποτέλεσμα της μοιραίας εκείνης πράξης, την οποία ο Ολλανδός εκπρόσωπος στο ΝΑΤΟ αποκάλεσε "τεράστια γκάφα", είναι η σημερινή κατάσταση στο Αιγαίο, όπου η Τουρκία απέκτησε δικαιώματα, τα οποία εκμεταλλεύεται σήμερα εις βάρος μας και τα οποία δεν είχε πριν το 1974.

η) Ας σημειωθεί, επίσης, ότι καθ' όλη την περίοδο που οι Τούρκοι έπλητταν την ΕΛΔΥΚ, εμείς όχι μόνο δεν απείλησαμε την κήρυξη πολέμου, αλλ' ούτε διεκόψαμε τις διπλωματικές σχέσεις, για να αφήσουμε έτσι την τουρκική διπλωματική αντιπροσωπεία να δρα ανενόχλητη μέσα στην ελληνική επικράτεια.

θ) Πρέπει να σημειωθεί, τέλος, ότι η αξίωση της ΝΔ να περιληφθεί στο Πόρισμα της Επιτροπής και το "Πόρισμα" των

μελών-της, που αποχώρησαν απ' αυτήν, είναι σαφώς αντίθετη με τον Κινονισμό της Βουλής.

ι) Δεν χρειάζεται να προχωρήσουμε σε άλλες πλευρές των ευθυνών του Κ. Καραμανλή και του Ε. Αβέρωφ. Πρέπει, όμως, να υπογραμμίσουμε ότι οι με τόση ελαφρότητα προσπαθώντας να απαλλάξουν την ηγεσία τους από τις ευθύνες ολοκλήρωσης της Κυπριακής Τραγωδίας διαπράττουν έγκλημα κατά του λαού και του πολιτισμού. Και τούτο διότι εκτός των άλλων ανόητων πε θύρες σε κάποιον νέον "Εθνάρχη", ο οποίος, για να είναι ασεστός στους Συμμάχους, θα συμπεριφερθεί κατά τον ίδιο τρόπο με τον ηγέτη της κυβέρνησης "Εθνικής Ενότητας", σε μια καινούργια εκδήλωση του τουρκικού επεκτατισμού, αυτή τη φορά στο Αιγαίο». Σε κάποιον νέον Ανταρκίδα!...

4. Η γελιοποίηση

Στις 19.10.88, και πριν από την κατάθεση του Πόρισματος στην Ολομέλεια, υποχρεώθηκα, λόγω των απίθανων φημών, που έγιναν εντονότερες, για το περιεχόμενό του, να κάνω τις ακόλουθες δηλώσεις:

« Όπως φαίνεται απ' όλο σχεδόν τον Τύπο, επίθετο συμφωνία μεταξύ Κυβέρνησης και Αξωματικής Αντιπολίτευσης ν' απαλλάξει από κάθε ευθύνη για τον ολοκλήρωση της Κυπριακής Τραγωδίας ο κ. Κ. Καραμανλής και οι στενοί του συνεργάτες, που με το ψευδώνυμο της κυβέρνησης "Εθνικής Ενότητας" ανέλαβαν τη διακυβέρνηση της χώρας από την 24η Ιουλίου μέχρι τον θάνατο του "Αττίλα II" στις 14 Αυγούστου 1974.

α) Ο απίθανος αυτός συμβιβασμός έγινε, όπως λέγεται, για να μη διαταραχθεί η εθνική μας ομονοχία και αποτελεί δείγμα της ωμοσύνης του πολιτικού μας κόσμου!...

Βέβαια, εάν — πράγμα το οποίο δεν πιστεύουμε — η Επιτροπή εκδώσει Πόρισμα με αυτό το περιεχόμενο — όταν συμφωνία με την απόφαση της Βουλής, που την συνέστησε, το άνοιγμα του "Φακέλου της Κύπρου" έγινε για να πληρωροηθεί ο ελληνικός και ο κυπριακός λαός ποιοι είναι υπεύθυνοι για την Κυπριακή Τραγωδία — θα αυτογελοιοποιηθεί και θα επισείσει βαρύ πλήγμα σ' έναν βασικό θεσμό του Συντάγματος και στο δημοκρατικό πολίτευμα.

Δεν πιστεύουμε, επαναλαμβάνουμε, ότι η τριετής εργασία αυτών που έμειναν πιστοί στην αποστολή τους θα καταλήξει σε τέτοια γελιοποίηση.

β) Είναιστε βέβαιοι, αντίθετα, ότι από το Πόρισμα θα λάμψει η αλήθεια. Και αυτή είναι με δυο λόγια ότι: Τη διχοτόμηση, που προγραμματίστηκε από το 1956 ο Ντάλλας και ενένησε από τότε η

Μεγάλη Βρετανία, επιχειρήσει να πραγματοποιήσει δυναμικά το καλοκαίρι του 1974 ο Κίσινγκερ με τα ενεργούμενά του της χούντας. Αλλά, όταν αναλήφθη ότι η ολοκλήρωση του εγχειρήματος στο καθεστώς της τυραννίας της 21ης Απριλίου θα οδηγούσε στο αθεράπευτο μίσος του ελληνικού λαού εναντίον των ΗΠΑ και του Δυτικού Κόσμου γενικότερα, μετεκάλυψε τον κ. Κ. Καραμανλή για να συγκαλύψει το έγκλημα με τον παραπλανητικό μανδύα της αποκατάστασης της δημοκρατίας στην Ελλάδα!...

γ) Η "εθνική προσφορά" του Κ. Καραμανλή και των συν αυτώ υπήρξε βαρύτατο πλήγμα κατά του Ελληνισμού και όχι απλώς κατά της Κύπρου, γιατί εκτός των άλλων κατέστρεψε το θεμέλιο της στρατηγικής για την εθνική άμυνα της χώρας μας.

δ) Η συντηγασία εξάλλου των αριστοτών κοιμημάτων για την ανησυχίαση — και, γιατί όχι, και την παρασημοφόρηση — των υπευθύνων της εθνικής αυτής μειοδοσίας, αποτελεί ένα πολύ περίεργο φαινόμενο πολιτικής αντίστασης. Θέλουν να περιορίσουν τις ευθύνες της Κυπριακής Τραγωδίας στους Συμμάχους και είναι έτοιμοι να απαλλάξουν τους Έλληνες που υπήρξαν τα όργανα της εκτέλεσης των επιδιώξεων των πρώτων!... Έτσι ε-παυλαυμβάνεται από τους "προοδευτικούς" κύκλους της χώρας, τη θέση αυτή, η εναπόθεση των ευθυνών για τις εθνικές μας συμφορές στους ξένους και η ανησυχίαση όλων των Ελλήνων οργάνων τους — αυτών που η πολιτική τους υπόσταση οφείλεται στις πελατειακές σχέσεις που καλλιεργούν με τους εκάστοτε "Προστάτες" μας.

ε) Η υπόθεση του "Φακέλου της Κύπρου" είναι, πράγματι, πολύ σοβαρή. Και αλίμονο στο Έθνος, εάν με τόση ευκολία οι ηγέτες του ανησυχιάσουν ή και επιβραβεύουν τους υπευθύνους για τα εκάστοτε εθνικά εγκλήματα και τις τραγωδίες που συνδέονται με αυτά, για λόγους... εθνικής ομοψυχίας!

Ξ. Αθώωση λόγω... «βλακείας»

Ατυχώς, όπως παρουσιάζονταν από την εικόνογραφία ολοκλήρου σχεδόν του Τύπου, το Πόρισμα της Εξεταστικής Επιτροπής, που κατέβη στην Ολομέλεια του Σώματος στις 31.3.88, υπήρξε περισσότερο από απογοητευτικό. Είναι απαράδεκτα αδύναμο σχετικά με τις ευθύνες του κ. Καραμανλή για την ολοκλήρωση της Κυπριακής Τραγωδίας. Προφανώς, είναι προϊόν συμβιβασμού μεταξύ κύκλων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ για το «κουκούλωμα» της υπόθεσης, στο οποίο έπαιξε ασφαλώς ρόλο και η όξυνση της κρίσεως για τα σκάνδαλα.

Απόδειξη του γεγονότος αυτού αποτελεί ο τίτλος που χρησι-

μπουί σε σχετικό άρθρο το σημαντικότερο κυβερνητικό δημοσιογραφικό όργανο η «Αυριανή» (που στην περίπτωση αυτήν εκκρούει τους διαφωνούντες του ΠΑΣΟΚ): «Αθωώνει το ΠΑΣΟΚ τον κ. Καραμανλή!»... Και μεγαλύτερη ακόμη απόδειξη αποτελεί ο τίτλος με τον οποίον η ίδια εφημερίδα αναγγέλλει, στις 31.10.88, την κατάθεση του Πορίσματος στη Βουλή: «Δόγω... βλακείας γλύτωσε την παραπομπή ο κ. Καραμανλής. Εύχε παρθέυσι από τον Αβέρωφ!».

Όλα αυτά φυσικά δικαιολογούν τις παρατηρήσεις που είχαμε διατυπώσει, με σκοπό την αποτροπή μιας τέτοιας εκτροπής της Επιτροπής από την αποστολή της.

Και πρέπει να τονίσουμε για μία ακόμη φορά ότι και τις δηλώσεις αυτές, τόσο τα κρατικά μέσα μαζικής ενημέρωσης — Ραδιοφωνία και Τηλεόραση — όσο και η κλειυτηρία του Τύπου, ή αποσιώπησαν πλήρως ή παραποιήσαν άθλια!...

6. Μερικά στοιχεία του πορίσματος

Το Πόρισμα υπογράφεται από 18 βουλευτές — 16 του ΠΑΣΟΚ, 1 της ΚΔ και 1 του ΚΚΕ — με μία αποχή ενός ανεξάρτητου. Οι τρεις που δεν ανήκουν στο ΠΑΣΟΚ υπέβαλαν σημειώματα διαφωνίας επί σημαντικών κεφαλαίων του Πορίσματος. Άξια ιδιαίτερης υπογράμμισης είναι η διαφωνία του εκπροσώπου της ΚΔ κ. Ν. Ψαρουδάκη σε κύρια κεφαλαία του.

Μαζί με το Πόρισμα δημοσιεύεται και το κείμενο που υπεβλήθη στον Πρόεδρο της Επιτροπής από τους 11 βουλευτές της ΝΔ την 1.6.88, μαζί με τη δήλωση ότι αποχωρούν από τις εργασίες της Επιτροπής. Το γεγονός αυτό αποτελεί, ασφαλώς, ανεπίτρεπτη παραβίαση του Κανονισμού του Σώματος.

Το Πόρισμα περιορίζεται στη διερεύνηση της περιόδου μεταξύ του πραξικοπήματος της 21ης Απριλίου 1967 και του 1974, και διαπιστώνει:

α) Βαρύτατες ποινικές ευθύνες της πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας της χούντας για την απομάκρυνση της μεραρχίας στα εδάφη του 1967, το πραξικόπημα κατά του Μακαρίου, την μη αποστολή ενισχύσεων στην Κύπρο μεταξύ 15-20 Ιουλίου 1974 και την αντιμετώπιση του «Αττίλα».

Συνιστά την άρση της απόφασης του Υπουργικού Συμβουλίου του 1974, με την οποία ανεστάλη η δίωξη των υπευθύνων, ως και την υποβολή του σχετικού τμήματος του Πορίσματος στη Δικαιοσύνη.

β) Για την περίοδο, όμως, μετά την ανάληψη της εξουσίας από τη λεγόμενη κυβέρνηση «Εθνικής Ενότητας», το Πόρισμα είναι πολύ αδύναμο:

ΕΝΑ ΕΘΝΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑΙ (1)

Η ελληνική πολιτισμική κληρονομιά είναι
ο ήλιος, που θα φωτίσει
και η σύγχρονη τεχνολογία τα σπασί,
που θα κτίσει τη «Νέα Διεθνή Τάξη»,
για να εξασφαλιστεί σ' όλους τους λαούς
του πλανήτη μια ζωή πραγματικά ανθρώπινη.

Η θέση, επομένως, της νέας γενιάς
των Ελλήνων, που θα ανδρωθεί με την ανασταλή
του 21ου αιώνα, είναι προαιωνίως, είναι ηγετική.
Καθήκον μας να την ενισχύσουμε και να παύουμε
να την κλονίζουμε με τις «ανάδες σκοπίτες»,
στις οποίες επιδιώκουμε σίμωρα.

Να να μπροστά να αξιοποιήσει κανονικά τη θέση
που της επιφυλάξεν η ανθρώπινη μοίρα.

Δυστυχώς, βαδίζουμε στην αυτοκαταστροφή...
θα γίνουμε σύντομα οι σύγχρονοι βασιλικοί-
μα σπλή ιστορική αναμνηση.

Ας κάνει, επομένως, η γενιά μας το καθήκον της!

Πολιτιστικό Ίδρυμα Δωδεκανήσου
«ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ Ο ΛΙΝΔΙΟΣ»

(1) Οπισθόφυλλο στο βιβλίο "Η Ελληνική Πολιτισμική Κληρονομιά - Αιώνιος Φωτοδότης της Ανθρωπότητας - Αποτελεσματικών Όπλο για την Επιβίωση του Έθνους μας"
Εκδόσεις Π.Δ. "ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ Ο ΛΙΝΔΙΟΣ"

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΗ Η ΕΠΙΒΙΩΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ (1)

Το έθνος μας που πρόσφερε τόσο πολύ στην ανθρωπότητα, κινδυνεύει προς τον 21ο αιώνα να μεταβληθεί σε ιστορική αναμνηση, όπως πολύ λίγα των οποίων η συμβολή στην ανάπτυξη της πανανθρώπινης κοινωνίας υπήρξε επίσης σημαντική. Ως αυτό, γιατί δεν αποκτήσει την ικανότητα να προσαρμόσει τη νεοτροπία του στη σύγχρονη αναπτυγμένη τεχνολογία. Έχουμε τη σοφία του «Μέτρον Ίσους» - κι έτσι καταλήγει από αναγκαστικά να αντιμετωπίσει με συνδυασμό τα εσώτερα μεγάλα προβλήματα, που αφορούν την ύπωση του. Κι ως πρώτος, στερείται ελληνικής συνείδησης της έννοιας του όρου της «επίκτης κυριαρχίας». Λόγω του «συνιδρύματος κατακτητήριας» προς τους «Μεγάλους Προστάτες» μας, που αναπτύχθηκε μέσω με τη συνειδητοποίηση του 1821 και το οποίο διαίτησε, στήριξε, μέχρι σήμερα.

Έτσι, οδηγείται σε σύγχρονη οικονομία διεκδικεί που υποβαθμίζουν την παλαιά δική «στο πνευματικό και το εθνικό» σε επίπεδο να γράφει επίπεδο, με σχεδόν πανταχού αποκλεισμό της αντικειμενικής μελέτης και επίλυσης των βασικών προβλημάτων, που αντιμετωπίζει.

Κι όμως οι κύριοι υπαίτιοι για τη διάθεση αυτήν εβίδη, για να κληθούν οι γένους τους, δεν μιλούν ευκαίρια να κρυφθούν «Η Ελλάδα που δεν πέρασε»...

.....

Συνεπικώς οι βασικοί τομείς, στους οποίους εκδηλώνεται η προβληματικότητα της επιβίωσης του ελληνικού έθνους, είναι τρεις:

Πρώτον, η εδύση του δημοκρατικού προβλήματος, δεύτερον, η απόλυτη διαστροφή της οικονομίας μας, και τρίτον, η ελλείψη συνάπου εσωτερικής πολιτικής.

Πράγματι, την περίοδο αυτήν, ο δείκτης γεννητικότητας είναι από τους μικρότερους παγκόσμια. Η διαστρέψη της οικονομίας μας είναι παθολογική, λόγω της απώσης, που επικράτησε από την αγροτική, στη η Ελλάδα δε διαφέρει τη γη και τον ορυκτό πλούτο, που απαιτούνται για την πλήρωση της Αποτέλειμα, το αποθεματικό του Κρόστου «στην του Έλλους και Ξυτρωτός» να θεωρείται ως η επιγερματική διαστροφή της χώρας του ελληνικού έθνους. Γι' αυτό και η φήμη των Ελλήνων ως «παιρών και «μεταπρατών» και

εξόπιστο ως «πρωτότων «πορρωτών», ως και η επίθεση τους στη μετανοστήση και τη ναυτική, που όμως συντάσσον στη διάδοση του ελληνικού πολιτισμού παγκόσμια. Η Ελλάδα, αντίθετα, διαθέτει ορυκτούς πλούτους αναπτυξιακού χαρακτήρα, όπως έχουμε αποδείξει με το βιβλίο της UNERA «Ο ορυκτός πλούτος της Ελλάδας» (1947), των οποίων όμως και σήμερα μέρος μόνον αξιοποιείται παραγωγικά.

Την τελευταία περίοδο, βέβαια, η διαστροφή της ελληνικής οικονομίας στρέφεται και στον παραγωγικό κλάδο των υπηρεσιών, ιδιαίτερα στον τουρισμό, με περιορισμένα, όμως και πολύ αποτελεσματικά, λόγω ελλείψεως της σύγχρονης επιχειρηματικής νεοτροπίας.

Η ελλείψη, τέλος, πραγματικής ελληνικής εσωτερικής πολιτικής οφείλεται βασικά, όπως ήδη αναφέραμε, στα «αίσθημα εδύτησης» από τους «Μεγάλους Προστάτες» μας, που δημιουργήθηκε λόγω των συνθηκών κάτω από τις οποίες αναπτύχθηκε η Απαισιότητα του έθνους μας και η σύσταση του ελληνικού κράτους το 1821. Αυτό προέκλεισε το ρόλο «συνιδρύματος κατακτητήριας», που χαρακτηρίζει ακόμα και σήμερα τις διεθνείς μας σχέσεις.

(1) Από το βιβλίο "Η Ελληνική Πολιτισμική Κληρονομιά - Ακίνυος φωτοδότης της Ανθρωπότητας - Αποτελεσματικό Όπλο για την επιβίωση του Έθνους μας" (σελ. 5 - 7 & 18 - 20)

Βασικός συντελεστής της εξέλιξης αυτής είναι ότι λησμονήθηκε σχεδόν καθόλου η ιδιαίτερα σημαντική πολιτισμική κληρονομιά της Ελλάδας, ως σοβαρό παράγοντα της πνευματικής και εθνικής ανάπτυξης της ανθρωπότητας, που σε φροντίδα να την εκπαιδεύσουμε σύμφωνα με τις απαιτήσεις της σύγχρονης τεχνικής, θα μας εξασφάλιζε μια ακατάλυτη δύναμη άντης επίδρασης και σθένους από τους άλλους λαούς της Οικουμένης.

.....

Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα μητρώου τέτοιου πολιτισμικού κληρονομιάς είναι το Ασκληπιείο της Κω, όπου γεννήθηκε κι εδράσεν ο πατέρας της Ιατρικής, ο Ιπποκράτης.

Αυτός πρώτος μεταβίβει τη γνώση του ανθρώπινου σώματος -της λειτουργίας και της περιποίησης του- από -ραγιά- και -μαγνητία- σε άσπηση και επέβαλε όμοια ορισμένους από τους βασικούς κανόνες για την κοινωνική και πολιτική οργάνωση του ανθρώπου. Για τούτο, απολαμβάνει της πανανθρώπινης ευγνωμοσύνης αιώνια.

Κάτω από τις συνθήκες αυτές, η κατάλληλη αξιοποίηση του Ασκληπιείου της Κω αποτελεί όχι μόνο σύγχρονη δοξολογική εργασία των ανθρώπινων κοινωνιών, όσο αυτές υπάρχουν πάνω στον πλανήτη, αλλά και βασικό παράγοντα για την επίδραση του ελληνικού σθένους σε μια μέγιστη προνομιακή θέση - πνευματική και υλική.

Βέβαια, η πολιτισμική μας κληρονομιά δεν εστιάζεται μόνο στον Ιπποκράτη. Υπάρχουν και πολλές άλλες -για να μην ποίμα άνοητομορφές, των οποίων η αξιοποίηση θα ενισχύσει την ικανότητα επίδρασής μας μέσα στην υπό διαμόρφωση «Νέα Διεθνή Τάξη», ως και σ' όλες τις εποχές.

.....

Το κεφάλαιο που ακολουθεί, αναλύονται σε γενικές γραμμές, φασικά, οι τρόποι με τους οποίους μπορεί να αξιοποιηθεί για την Ελλάδα και την Οικουμένη η παλιότερη κληρονομιά του Ιπποκράτη.

Δεν απογοητώσει όμως στο θέμα της αλλαγής της νοοτροπίας του ελληνικού σθένους που είναι απαραίτητα, λόγω της τεχνολογικής προόδου, η οποία σημειώνεται συνεχώς στην ανθρωπινή κοινωνία, για να μην απεικονίστε υπερβολικά. Με το θέμα αυτό, άλλωστε, έχουμε ήδη απειλημένα συζητήσει στο παρελθόν, στη γενεαλογία του, σε αρκετά βιβλία μας* και θα απεικονίστε σε μια δεύτερη φάση συστηματικά.

Είναι όμως προφανές ότι χωρίς την κατάλληλη διαμόρφωση, ως και τη σύγχρονη διαχειριστική οργάνωση της οικονομίας μας, δεν μπορεί να ολοκληρωθεί η εικόνα της διασφάλισης της επίδρασης του ελληνικού σθένους.

Είναι επίσης προφανές, ότι το ελληνικό κράτος πρέπει να αποκτήσει πραγματικά δική του εσωτερική πολιτική, απαλλαγμένη από το «συνταγμα εστέρησης», από το οποίο, όπως ήδη αναφέραμε, χαρακτηρίζεται και η οποία θα επηρεάσει όχι μόνον την υποταγή του, αλλά και την ιδεολογική συγκρότηση και οργάνωση της «Νέας Διεθνούς Τάξης», της οποίας πρώτη εκδήλωση είναι η υπό διαμόρφωση Ένωση Ευρώπης.

Την τροποποίηση, τέλος, της δημογραφικής πολιτικής και της νοοτροπίας μας, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της νέας τεχνολογίας, θα επιχειρήσουμε σε μόνον άλλην προσπάθεια, στην οποία ενελπι-στούμε να έχουμε τη συνεργασία όλων των «απειθώνων» Ελλήνων και ιδιαίτερα της νέας γενιάς.

* βλ. «Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΗΠΟΚΡΑΤΕΙΣ ΤΟΥ 1992-2000» (Αθήνα, 1992) - «ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΔΟΜΩΣΗ» (Αθήνα, 1986) - «ΙΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΓΓΛΩΤΤΗ» (Αθήνα, 1987) εν «Η ΑΛΛΑΓΗ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΙΩΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΤΗΝ ΕΝΩΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ» (Αθήνα, 1993).

Το «Παγκόσμιον Ιερόν της Ιατρικής» δεν είναι βέβαια η μόνη

δυνατότητα αξιοποίησης της πολιτισμικής κληρονομιάς της Ελληνικής Διοικητήσεως, γιατί σ' αυτήν υπάρχουν και άλλα μνημεία παγκόσμιου επιπέδου. Αναφέρομε τα εποδοιότερα:

α) Στην Πάτμο, όπου χροιάρε η Αποκάλυψη του Ιωάννη, η οποία θεωρείται η πηγή των σύγχρονων περιβαλλοντικών επιστημών, θα πρέπει να συσταθεί το παγκόσμιον «*Ίδρυμα Περιβαλλοντολογίας*», για να γίνει καθιερωθείς ο έλεγχος από κρίτη και ιδιώτες της διαχείρισης των περιβαλλοντικών εκκίνων πόρων των οποίων η κατήχηση αποτελεί την υποδομή της ζωής πάνω στον πλανήτη (φαινόμενο του θερμοκηπίου, τρύπη του όζοντος, επιβλαβείς ραδιοενεργειών και παρηγοικών υλικών κ.λπ.).

β) Αλλά και η Ρόδος είναι ένα σημαντικότατο κέντρο ελληνικής πολιτισμικής κληρονομιάς. Στη Λίνδο - την αρχαιότερη πόλη του νησιού - υπάρχει η Ακρόπολη, όπου βρίσκεται ο Ναός της Ανάγκης Αθηνάς. Και τα δυο μνημεία ιδρύθηκαν όχι αργότερα από τα αντίστοιχα της Αθήνης κι έπαιξαν ανάλογο κ' αυτήν ρόλο στη διαμόρφωση του ελληνικού πολιτισμού. Επει εζήτησεν ο Κλεοβούλος, ένας από τους επτά σοφούς της αρχαιότητας, ο οποίος είτε το περσικό «*Μέτρον Άριστον*», που αποτελεί ένα από τους βασικούς κανόνες της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Στη Λίνδο πρέπει να ιδρυθεί η «*Πατριωτική Ιδρυματία του «Μέτρον Άριστον*», η οποία θα έχει την αρμοδιότητα να ισορροπεί πράξεις των κυβερνήσεων και των δημόσιων Οργανισμών, που έχουν το μενίσχημα της υπερβολής. Επει θα εδωκευλατεί η κοινωνική γυλίση και η ειρήνη ανάμεσα στον πόλη και το κράτος, αλλά και μεταξύ των κρατών.

Η Ρόδος, ως θύλακοσυκράτειρα κατά την ελληνιστική περίοδο, χρίσε στην ανθρωπότητα το δόγμα της θύλακας, με τον περίφημο «*Ρόδιον Νόμον Ναυτικών*», ως και πολλές επιστημικές (αυτονομία κ.λπ.). Επει εζήτησεν και ο Διαγόρας, που αποτελεί συμβόλο του αθλητισμού, ως και η κόρη του Καλλιπύτηρα, που μαζί με την Κλεοβούλη, κόρη του Κλεοβούλου, υπήρξαν από τις πρώτες φεμινίστριες. Επει αναπαύθηκε η γλυπτική, με σημαντικότατο επίτευγμα τον Κολοσσό, ένα από τα επτά θαυμάσια της αρχαιότητας.

Ο Αισχίνης, όταν υπαχρηθίρε από το Δημοσθένη να εγκυπιδείξει την πόλη των Αθηνών, πήγε στη Ρόδο, ιδρύσε την περίφημη «*Σχολή Ρητορείας*», που λειτουργήσε σαν το πρώτο Πανεπιστήμιο κι έγινε το πρότυπο άλλων παρόμοιων Σχολών. Σ' αυτή φοιτήσαν πολλοί Ρωμαίοι αυτοκράτορες και διανοούμενοι (Ιούλιος Καίσαρης, Πομπήιος, Κικερωνίος, Αυστρήσιος, Κάτων κ.λπ.). Χαρακτηριστικός ο Ορέτιος την αποκαλεί *ciuitas* (= ενδοξη). Έτσι, η Ρόδος αποτέλεσε μια από τις εποδοιότερες οπότε μεταλλασίδευσης τον ελληνικό πολιτισμό στη Ρωμή και κυρίως στην Ευρώπη, στην Οικουμένη.

Τέλος, στη Ρόδο σφαινοτήθηκαν κατά το Μεσοίμιο οι πολιτισμικοί της Δίσης και της Ανατολής -της Ευρώπης και της Ασίας- άλλοτε ως αντιστοι και άλλοτε ως παράγοντες της δημοκρατίας του παγκόσμιου πολιτισμού.

Πρέπει, επομένως, να συσταθεί έτσι ένα «*Ίδρυμα των Πολιτισμικών της Μεσογείου*» ή ένα «*Ίδρυμα Ιουστινίου της θύλακας*» υπό την αγωγή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, γιατί οι αρχές αυτές πρέπει να αποτελέσουν το ιδεολογικό της υποδομή.*

* Η αρχική πρόταση μας έγινε δεκτή όλη από το Πανεπιστήμιο Αθηνών και ελλοίωσε σφαινοτα να γίνει και από την Ε.Ε.

Δε χρειάζεται εδώ να επεκταθούμε σε προτάσεις σύστασης αν-
τιλόγων Διεθνών (Ευρωπαϊκών) Ιερώντων εκτός Διεκδικη-
σου. Αλλά, θα αναφέρουμε ότι επιβόλεται να συσταθεί ένα «Ί-
δρυμα για τη μορφή και την προέλευση του Δημοκρατικού Πολι-
τεύματος» στην Αθήνα, όπου αυτό γεννήθηκε με πατέρα το
Σόλωνι και ένα «Ίδρυμα ελέγχου των πόλεων», στους Δελφούς,
έτσι ώστε να αποφευχθεί η περιπλοκότητα, ιδιαιτερί στην
υπό διαμόρφωση κοινωνία των πληροφοριών. Πρέπει να ιδρυθεί
το «Παγκόσμιο Πολιτιστικό Κέντρο Ειρήνης», στην Ολλανδία, που
θα ασχολείται με τα προβλήματα της αργένωσης και της λειτουργί-
ας της πανανθρώπινης κοινωνίας με βάση το Διεθνές Δίκαιο
και τέλος, στον Όλακτο το Ίδρυμα «Αιθέρας και Επιπέδων»
για τα προβλήματα της διερευνησης του όρασματος.

(ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ ΣΤΗ ΉΛΛΑ)

Συνεπώς, όμως, και το απαράνομο. Οι εταίροι μας της Ε.Ε. μετρούν στη σοβαρή τουρκική παραβίαση του Διεθνούς Δικαίου, κριτήριο "ίσες αποστάσεις" απέναντι της χώρας μας και της Τουρκίας. Με τον τρόπο αυτόν, όμως, έθεσαν υπό αμφισβήτηση τις Διεθνείς Συνθήκες και γενικά την ισχύ του Διεθνούς Δικαίου, του οποίου εμμετρώνται ως πρόμαχοι.

Πρώτα να σημειώσουμε ότι οι τουρκικές ενέργειες, που ήδη αναφέραμε, δεν αποτελούν απλή αμφισβήτηση των ελληνικών συμφερόντων, αλλά εισβολή στο ελληνικό έδαφος, άραγε αν αυτή κράτος λέγεται μόνον όφρα. Δεν είναι ανεκτό να ξεριζώνει την κατάκτηση των βραχονησιδίων Ίαλια από Τουρκικές κομητώνες και δημοσιονομάρχους, που συνοδεύονται από την υποστολή της ελληνικής σημαίας και την ύψωση της τουρκικής. Και οι ενέργειες αυτές αποτελούν, αναμφισβήτητα, μια παραβίαση της Υπόχρεσης Πράξης του Σόφου, την οποίαν έχει υπογράψει και ο σημερινός Πρόεδρος της Τουρκίας κ. Σ. Νεσιμρέ, ως και του άρθρου 2 του Καταστατικού Μάρτη των Ηνωμένων Εθνών.

Αλλά, το οποίο δεν εξετάζεται εδώ. Έχει και η εισβολή των πλοίων. Η Ελλάδα, η οποία κατείχε τη Δωδεκάνησο μέχρι το 1943 και έχει υπογράψει τις Συνθήκες α) της Λωζάννης του 1923, με την οποία της παραχωρήθηκε η κυριαρχία των νησιών από την Τουρκία, β) του 1930 με την Τουρκία, που καθορίζει, όπως ήδη αναφέραμε, τα σύνορα της καλής τότε Δωδεκάνησου και της Μικράς Ασίας και γ) της Ειρήνης του 1947, με την οποίαν παραχώρησε την κυριαρχία της στην Ελλάδα, εκθέσει στο σημείο σήμερα να προσπειθεί ότι δε "νυμφιά" που αμφισβήτει τα σύνορα αυτά. Αποτέλει, προσημώς, το πιο επιτυχημένο παράδειγμα κρέμας, του οποίου η κυβέρνηση προεβλήθη από "κινισία".

Το ίδιο βέβαια ισχύει και για τη Γαρμνία και τη Μία. Βορτανία, οι κυβερνήσεις των οποίων έχουν διουκίσει, επίσης τη Δωδεκάνησο πριν και μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, για δυο χρόνια η καθέμιά τους και γενικά για όλες τις χώρες, των οποίων οι κυβερνήσεις έχουν υπογράψει τη Συνθήκη Ειρήνης των Παρισίων (1947).

Ακόμα χειρότερα είναι η περίπτωση της κυβέρνησης των Η.Π.Α., η οποία, μετά το "πράξιμο" της και Τούρκω, κλέβει τις δυο χώρες να λύσουν τις διαφορές τους με διαπραγματεύσεις, προσφέροντας, μάλιστα, τις καλές της υπηρεσίες, ως διαμεσολαβητή. Έπειτα, δηλαδή, το ρόλο του "χωροφυλάκα", που λητά από τον "κλέβει" και το "νοσοκομείο" να διαπραγματευτούν ισότιμα και να βρουν λύση στις διαφορές τους, κάτω από τη διεύθυνση του κλέβει επιβλήσει...

Αλλά για να μη μακρυνόμαστε: Η ελληνική κυβέρνηση έγραψε κανονικά να παραρτηθεί την Τουρκία στο Συναστώμα Ασιατικής αείσεως, ως παραδάτη του Διεθνούς Δικαίου και των Διεθνών Συνθηκών. Αυτό, άλλωστε, έγινε την ίδια περίοδο και η κυβέρνηση των Η.Π.Α. εναντίον της Κύβρας, γιατί η τελευταία κατέγραψε δυο ελαφρά αμερικανικά αε-

ροιλάνια, που μετέφεραν Κουρβανούς εξόριστους και πετούσαν κοντά στον κουρβανικό εναέριο χώρο. Και το Συμβούλιο Ασφαλείας δικαίωσε τις Η.Π.Α. και πήρε τα ενδεδειγμένα μέτρα κατά της Κούβας.

Και η στάση, όμως, όλων των άλλων σταίρων και συμμάχων μας συνιστά, επίσης, καθαρή παραβίαση των αρχών του Διεθνούς Δικαίου και των Διεθνών Συνθηκών και θα έπρεπε να έχει τις επιβαλλόμενες σε βάρος της συνέπειες.

Η ελληνική κυβέρνηση δεν προχώρησε προς την κατεύθυνση αυτή, όχι μόνον όσον αφορά την Τουρκία, αλλά και τους σταίρους και συμμάχους μας. Δέχτηκε απλά μια "συνειβεστική λύση", η οποία απέτρεψε τη σύγκρουση με την Τουρκία, αλλά δημιούργησε ένα τεράστιο νομικό κενό σχετικά με τα σύνορα των δυο χωρών στην περιοχή της Δωδεκανήσου.

Η Ελλάδα επιπλέον έπρεπε να τονίσει τόσο στον κ. Κλίντον, όσο και στους άλλους ηγέτες των συμμάχων και σταίρων μας ότι η συμπεριφορά τους αυτή ζημιώνει το κύρος όχι μόνο των κυβερνήσεών τους, αλλά και το προσωπικό τους.

Ναι, το επαναλαμβάνω, μείναι και το προσωπικό τους κύρος.

Και βέβαια, δε μας ενδιαφέρουν τόσο οι συνέπειες αυτές, όσο το γεγονός ότι ταυτόχρονα γελοιοποιείται η ιδέα της "Νέας Διεθνούς Τάξης", η οποία υποτίθεται ότι πρέπει την εποχή μας να στηρίζεται στην πιστή εφαρμογή του Διεθνούς Δικαίου και των Διεθνών Συνθηκών, ιδιαιτέρως λόγω της συνεχώς αναπτυσσόμενης τεχνολογίας.

Με τη στάση τους αυτή, όμως, οι προαναφερθέντες πολιτικοί ηγέτες καταστρέφουν και την ελπίδα ότι στο μέλλον οι σχέσεις ανάμεσα στα κράτη θα διέπονται από το Διεθνές Δίκαιο. Αντίθετα, μ' αυτήν οριοκοποιείται η άποψη ότι οι διεθνείς σχέσεις θα εξηκολογηθούν να εξαρτώνται όχι από αυτό, αλλά από την *πολιτική ισχύ* καθενός από τα διαπλεκόμενα κράτη. Και η τακτική αυτή μας οδηγεί αναμφισβήτητα πίσω, στην προ του Β' Παγκοσμίου Πολέμου κατάσταση, την οποίαν καταδικάσαν τόσο κατηγορηματικά οι μεγάλοι δυτικοί ηγέτες Ρούσβελτ και Τσώρτσιλ.

Κάτω από τις σημερινές συνθήκες δεν περιμένω, φυσικά, από την ελληνική κυβέρνηση, όποια και να είναι, να πάρει την επιβαλλόμενη αναστηρή θέση. Θεωρώ, όμως, ότι πρέπει με συγκεκριμένες ενέργειες να αποδείξει τη συνέπειάν της προς τις αρχές, οι οποίες απορρέουν βασικά από την ελληνική πολιτισμική κληρονομιά, που χάρισαν οι πρόγονοί μας στην ανθρωπότητα.

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ

Κλείνοντας, θέλω να επισημάνω ότι η σημερινή επέτειος είναι αφιερωμένη, όπως έχουμε ήδη αναφέρει, και στις ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις, στις οποίες οφείλεται η συμμετοχή μας στη συμμαχική νίκη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και ιδιαίτερα στον "Ιερό Λόχο", που πρωταγωνίστησε στην απελευθέρωση της Δωδεκανήσου. Γι' αυτό, άλλωστε, οργανώσαμε τη σημερινή εκδήλωση εδώ στη "Λέσχη Αξιωματικών των Ενόπλων Δυνάμεων".

Η Ελλάδα, όπως είναι γνωστό, ξεδύθει από όλα τα κράτη-μέλη του ΝΑΤΟ το μεγαλύτερο ποσοστό του απαιτούμενου εθνικού της προϊόντος για τον όρπυο εξοπλισμών τους. Το 1993 π.χ. η Ελλάδα ξόδευε το 3,4%, οι Η.Π.Α. το 4,3%, η Τουρκία το 4,3%, η Γαλλία το 3,4%, η Γερμανία το 2,6%, η Ολλανδία το 2,3%, η Ιταλία το 2% κ.ο.κ. Αυτό, όπως οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στο γεγονός ότι η στάση της Τουρκίας απέναντι στη χώρα μας αποτελεί συνεχή κίνδυνο για τα κυριαρχικά της δικαιώματα και την εδαφική της ακεραιότητα. Και είναι βασική αιτία της οδωτής καθυστέρησης, που χαρακτηρίζει την οικονομία μας.

Και αν ακόμα ίσχυαν και σήμερα οι λόγιοι, για τους οποίους ενισχύθηκε μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο το κράτος του Κεαλί, δεν υπάρχει κανένας στην εποχή μας, που να επιτρέπει στην Τουρκία να χρησιμοποιεί τη βοήθεια που παίρνει από τους Δυτικούς Συμμάχους εναντίον της χώρας μας. Είναι μια πολιτική εντελώς εσφαλμένη για την ίδια, αλλά και για τα κράτη, που την παραχωρούν, γιατί μ' αυτήν υποσκάπτεται η ευρωπαϊκή ειρήνη.

Είναι επομένως, καθήκον των Δυτικών Συμμάχων μας να υποχρεώσουν τη "φύλη και σύμμαχο" να παύσει να αποτελεί τον "επικίνδυνο ταρξία" της περιοχής μας.

Αλλά, νομίζουμε, ότι επιβάλλεται σ' εμάς τους Δωδεκανήσιους να απευθύνουμε στους αδελφούς λαούς της Ευρώπης και των Η.Π.Α., με την ευκαιρία της 50ής επέτειος της απελευθέρωσης της ιδιαίτερής μας πατρίδας, η οποία τόσο προσέφερε σ' αυτούς και γενικότερα στην ανθρωπότητα.

(1) Από το βιβλίο "Η Απελευθέρωση της Δωδεκανήσου (31 Μαρτίου 1947) και ο Ασύστολος Τουρκικός Επικταπισμός (σελ. 29 -31 & 36 - 37) Εκδόσεις Π.Ι.Δ. "ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ Ο ΛΙΝΔΙΟΣ" (Αθήνα, 1997)

IV ΟΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

- α) Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ
- β) Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΤΣΕΒΙΤ (γελοιογραφία)

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ ΩΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ (1)

(Η Τραγωδία του Κυπριακού Ελληνισμού)

Το Βίβλιο, λόγω διαφόρων αντιξοοτήτων, κυκλοφόρησε μόλις στις 2 Μαΐου 1990. Δύο μέρες μετά, στις 4 Μαΐου 1990, έγινε η δεύτερη ψηφοφορία για την εκλογή του Προέδρου της Δημοκρατίας κατά την οποία εξελέγη ο κ. Καραμανλής με 153 ψήφους (150 της ΝΔ, 1 της ΔΕΛΙΑ και 2 των ανεξάρτητων Μουσουλμάνων Βουλευτών).

Κατόπιν του αποτελέσματος αυτού, ο Πρόεδρος της ΕΔΕΕ κ. Ι. Σίγγης έκανε την ακόλουθη δήλωση:

"Οι 85ο Μουσουλμάνοι βουλευτές, οι υφιστάτες της Ελλάδας, ψήφισαν ως Πρόεδρον της Δημοκρατίας τον κ. Καραμανλή, εκφράζοντας ποσοσίως την ευγνωσύνη τους, γιατί εγκατέλειψε τον Κυπριακό Ελληνισμό, το 1974, στον Ατίλλα ΙΙ κι έκτοτε το 40% της Μεγαλονήσου ταξεί υπό την τουρκική τυραννία.

Τον ψήφισαν, επίσης, για να τον επιδοαδεύσουν, γιατί με την πολιτεία του εξέθεσε τις αούστολες αξιώσεις του τουρκικού σπικτατισμού κατά των κυπριακών μας δικαιωμάτων στο Αίγαιο και ιδιαίτερα στη Δυτ. Θράκη.

Οι διεθνείς συνθήκες, αλλά και η εσωτερική κατάσταση επέβαλλαν την εκλογή, ως Ανώτατου Αρχοντατου κατά το Σύνταγμα αποτελεί το σύμβολο της ενότητας του έθνους-μιάς προσηπικότητας, που θα έμνε και δε θα διαταρούσε τους Έλληνες. Η ιστορική αυτή επιταγή είναι ανείλικτη.

Εν τούτοις, η ΝΔ, το κόμμα της αμετανόητης Δεξιός, για το οποίο βασική αποστολή είναι η εξυπηρέτηση των ταξικών της συμφερόντων, επέβαλε σαν Πρόεδρον της Δημοκρατίας τον ίδουτή και πραγματικόν αρχηγόν του. Προσηπός, για να επιτύχει την επίταση του εθνικού διχασμού, που πιστεύει ότι θα τον εκμεταλλευτεί και πάλι υπέρ των δικών της συμφερόντων, πο'όλες τις περὶ του αντιθέτου μοτιολογίες, που προσβάλλει και θα προσβάλλει εντονότερα και στο μέλλον.

Η ημέρα είναι, πράγματι, αποσάδα για την Ελλάδα!...

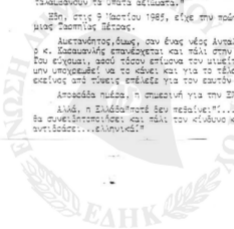
Όταν ο κ. Καραμανλής εξελέγη για πρώτη φορά Πρόεδρος της Δημοκρατίας, του είπα δηλώνει ότι: "δεν μπορώ να σας συγχωώ, γιατί καταλάβατε το αυταρχικό αξίωμα της Πολιτείας δια της διαδοχής." Και μου υπενθύμιζε ότι "Πάντα, κοντά σε κάθε Καπιτάλιο, υπάρχει μια Τραμπήζα Πέτρα γι' αυτούς, που αυξάνει καταλαμβάνουν τα όσα αξιώματα."

Ήδη, στις 9 Μαρτίου 1985, είχε την πρώτη γέση μιας Τραμπήζας Πέτρας.

Ανετανύχτος, όμως, σαν ένας νέος Ανταρκίδας, ο κ. Καραμανλής επανέρχεται και πάλι στην εξουσία. Του εύχομαι, αφού τόσο επίμονα τον πιεζώ, να μην υποχρεωθεί να το κάνει και για το τέλος, που εκείνος από τύψεις επέλεξε για τον εκμυστόν του!...

Αποσάδα ημέρα, η σκεπτική για την Ελλάδα!...

Αλλά, η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει!... Ο λαός θα συνειδητοποιήσει και πάλι τον κίνδυνο και θα αντιδράσει... ελληνικά!"

Η ΓΕΛΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΡ. ΚΑΛΠΗ

Η παρουσία αυτή «επιμόρφωση» δημοσιεύτηκε στην 1η σελίδα της τουρκικής εφημερίδας "MILLIET", στις 25 Ιουλίου 1974, την επομένη δηλ. της ορκίωσης του Κ. Καραμανλή ως Πρωθυπουργού, στον Πρόεδρο της Κουντας, στρατηγό Φαχρ. Γκιζλέρ.

Αποτελεί την πιο καταλόγιστη αποκάλυψη του γεγονότος ότι η «επιστολή» του Καραμανλή στην «έκτακτη» και η ...αποκατάσταση (ή της δημοκρατίας) οφείλεται σε συμφωνία με τον Εσσερλί με φυσικά - με τον κηδεμόνα «αποστρώων» - τον Κιςλνκασί...

Ο Εσσερλί, επιστόλιον - και δεν πρέπει να το ξεχνάμε - την 24η Ιουλίου 1974, την ημέρα δηλ. που ορκίστηκε το Καραμανλής Πρωθυπουργός, του έστειλε με τουρκικό αντιπροσφιλικό, επιστολή με τα θέματα του συγχαρητήρια για την ανάληψη των καθηκόντων του! ..